Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ σύνδρομαι ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Θ' — Τόμ. 8ον — Ἐν Ἀθήναις, 22 καὶ 29 Δεκεμβρίου 1901 — Ἔτος 23ον.— Ἀριθ. 51—52

ΕΝΔΕΚΑΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΥΤΗΝ τὴν ψορὰν μᾶς τὰ ἔκαμε θάλασσα ὁ κύριος Ἀνανίας! Μάλιστα!.. Ἀπὸ ὅλα τὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἐπολέμησαν μὲ τόσην λύσσαν τὰς προηγουμένας Κυριακάς μας, ἀποδεικνύεται σήμερον ὅτι τὸ χειρότερον, τὸ καταστρεπτικώτερον στοιχεῖον, εἶνε ὁ χαριτωμένος ψυχογυιός μου, — ποῦ νὰ τὸν χαίρωμαι καὶ νὰ τὸν χαίρεσθε...

Τοῦ εἶπα:

— Ἀνανία, μὴν ἑτοιμάζεσαι γι' αὐτὴ τὴν Κυριακήν, γιατὶ δὲν θὰ τὴν γράψῃς ἐσύ.

— Καὶ γιατί; ἠρώτησεν ἔκπληκτος.

— Πρῶτον, διὰ νὰ σε τιμωρήσω ποῦ ἄργησες τόσον νὰ κάμῃς τὰς προετοιμασίας καὶ νὰ παραγγείλῃς τὰς εἰκόνας, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ τελειώσῃ τὸ ἔτος χωρὶς Ἐνδεκάτην Κυριακήν.

Ἐχαμογέλασεν.

— Ἀστειεύεσθε βέβαια, κυρία Διάπλασις...

— Ὄχι, ὄχι! δὲν ἀστειεύομαι καθόλου.

— Μά.....

— Δὲν ἔχει μά. Θὰ τιμωρηθῆς. Ἔπειτα ὑπάρχει καὶ

ἄλλος λόγος: Τὸ θέμα αὐτῆς τῆς Κυριακῆς εἶνε τόσῳ σοβαρόν, ποῦ φοβοῦμαι νὰ σοῦ το ἐμπιστευθῶ.

— Μὰ τί λέτ' ἐκεῖ τώρα;

Αὐτό πού σου λέγω. Δὲν εἶσαι ἱκανὸς νὰ κρίνῃς ἐσύ τὰς γνώμας τῶν παιδιῶν, ἂν τὰ ζῷα ἔχουν λογικὸν ἢ ὄχι. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους μας ἀνέρχονται εἰς τὰ ὕψη τῆς φιλοσοφίας, καὶ ἂν ἀρχίσῃς, παιδί καὶ σύ, νὰ φιλοσοφῆς μαζί των . . .

— Ἄ, σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ τους κοροϊδεύω καὶ θὰ κάμνω λογοπαίγνια.

— Μ' αὐτὸ ἴσα-ἴσα φοβοῦμαι τὸ θέμα δὲν σηκόνει πολλὰ ἀστεῖα.

— Τότε λοιπὸν θὰ φιλοσοφήσω κ' ἐγώ. Δὲν εἶμαι δὰ παιδί . . .

Καὶ ὁ ψυχογυιός μου ἐπεχείρησε νὰ χαϊδεύσῃ μὲ καμάρι τὸ ἄνω χεῖλος. Ἀλλ' ἅμα εἶδεν, ὅτι δὲν ὑπῆρχεν οὔτε ἴχνος μυστακος, τὸ χέρι κατέβη κατησχυμένον.

— Βλέπεις, τοῦ εἶπα, ὅτι ἔχεις τὸ προνόμιον νὰ περνοῦν τὰ χρόνια καὶ νὰ μένῃς αἰωνίως παιδί. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ προνόμιον σοῦ ἀφαιρεῖ τώρα τὸ ἄλλο προνόμιον: νὰ γράψῃς τὴν Κυριακήν.

Ὁ Ἀνανίας ἐσιώπησε καὶ ἐδάκρυσε Τὸν ἐλυπήθηκα.

— Ἔλα ἐδῶ, παιδί μου. Γιατὶ ἐπιμένεις; Στάσου νὰ σου δείξω . . .

Καὶ ἔσκυψα εἰς τὸν σωρὸν τῶν Ἀπαντήσεων, κ' ἐπῆρα μίαν ἐπιστολὴν κατὰ τύχην.

— Νά, ἐξηκολούθησα. Ἡ Ἄρπυια ἰσχυρίζεται ὅτι τὰ ζῷα «ἔχουν καὶ παραέχουν λογικόν», καὶ διὰ νὰ το ἀποδείξῃ, μᾶς φέρει τὸ παράδειγμα ἑνὸς οὐραγγοτάγγου, ὁ ὁποῖος, λέγει, ἔσωσεν ἕνα μικρὸν ναναγόν, καὶ τὸν ἐπεριποιήθη, καὶ τὸν ἐκράτησε πλησίον του, καὶ τὸν εἶχε σὰν παιδί του, καὶ τὸν ἐμεγάλωνεν . . . Ἔπειτα, λέγει, κάτι κυνηγοί, ἀπαντήσαντες εἰς τὸ δάσος τὸ ζεῦγος καὶ ἀνακαλύψαντες ὅτι ὁ μικρὸς πίθηκος ἦτο ἄνθρωπος, τὸν ἐπῆραν καὶ ἔφυγαν· ἀλλὰ τότε, ὁ θετὸς πατήρ, ἀπὸ τὴν λύπην του, ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη. – Ἔ, πῶς σου φαίνεται, Ἀνανία, αὐτὸ τὸ παράδειγμα; Τί θα ἔλεγες ἂν ἔγγραφες τὴν κρίσιν τῆς Κυριακῆς;

— Θὰ ἔλεγα, ὅτι πραγματικῶς ἀναφέρονται πολλὰ τέτοια παραδείγματα . . .

— Ἐγὼ ὅμως θὰ ἔλεγα ἁπλούστατα, ὅτι αὐτὰ ὅλα εἶνε παραμύθια καὶ τερατολογήματα περιηγητῶν. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἔπεσες ἔξω. Ἀλλὰ στάσου νὰ σε δοκιμάσω ἀκόμη. Παρετήρησα ὅτι πλῆθος παιδιά, διὰ νὰ ἀποδείξουν ὅτι τὰ ζῷα ἔχουν λογικόν, φέρουν τὸ παράδειγμα τῶν καστόρων, οἱ ὁποῖοι κτίζουν τελειοτάτας καλύβας πλησίον τῶν λιμνῶν, μὲ φράκτην ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ νεροῦ, καὶ μὲ εἴσοδον ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς. Τί θα ἔλεγες τώρα;

— Θὰ ἔλεγα, ἐψιθύρισεν ὁ δυστυχὴς Ἀνανίας, θὰ ἔλεγα. . ὅτι αὐτὰ εἶνε παραμύθια... καὶ...

Ἐγέλασα δυνατά

— Χά, χά! Ὅποιος καῇ εἰς τὸ χυλό, φυσᾷ καὶ τὸ γιαούρτι! . . Ἄκουσε λοιπὸν τί θὰ ἔλεγα ἐγώ. Οὔτε αἱ καλύβαι τῶν καστόρων, οὔτε αἱ κηρῆθραι τῶν μελισσῶν, οὔτε αἱ φωλεαὶ τῶν χελιδόνων ἀποδεικνύουν ὅτι τὰ ζῷα ἔχουν λογικόν. Τὰ θαύματα αὐτὰ γίνονται μόνον διὰ τοῦ ἐνστίκτου. Ἀφ' ὅτου ἐπλάσθησαν τὰ ζῷα, οἱ κάστορες ἐξακολουθοῦν νὰ κτίζουν τὰς καλύβας των κατὰ τὸν ἴδιον πάντοτε τρόπον, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ ποτὲ ἡ παραμικρὰ ἀλλοίωσις ἢ τελειοποίησις. Κάθε κάστωρ εἶνε ἐξ ἐνστίκτου ἀρχιτέκτων καὶ κτίστης, καὶ κάμνει τὸ ἔργον του ἀσυνειδήτως, χωρὶς νὰ εἰμπορῇ οὔτε νὰ μὴ το κάμῃ, οὔτε νὰ το τροποποιήσῃ. Διὰ τοῦτο λέγουν, ὅτι τὸ ἔνστικτον εἶνε τυφλόν. Καὶ φυσικὰ τὸ ἔνστικτον κάθε ἄλλο εἶνε παρὰ τὸ λογικὸν ἢ ἢ εὐφυΐα τοῦ ἀνθρώπου. Σύ, Ἀνανία μου, ἔχεις τὸ ἔνστικτον νὰ γράβῃς τὰς Κυριακάς, καὶ ἴσως καὶ τὴν εὐφυΐαν. Ἀλλὰ δὲν ἔχεις, φαίνεται, καὶ τὸ λογικὸν διὰ νὰ σκεφθῇς, ὅτι ὅλα τὰ θέματα δὲν εἶνε τὰ ἴδια, καὶ ὅτι μερικὰ εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνα.

— Θέλετε δηλαδὴ νὰ με 'πῆτε ζῶον· ἀνέκραξεν ὁ Ἀνανίας.

— Ὄχι· ἀλλ' ἂν ἐπιμένῃς νὰ γράψῃς τὴν Κυριακήν....

— Ἐπιμένω! εἶπεν ὁ Ἀνανίας, καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Οὔ, τί ἄσχημος ποῦ εἶσαι, καϊμένε, ὅταν κλαῖς! Ἂν σ' ἔβλεπαν ἔτσι τὰ παιδιὰ θὰ ἐτρόμαζαν.

— Καὶ μὴπως ὅταν δὲν κλαίω εἶμαι εὐμορφώτερος; Ἂς εἶνε καλὰ οἱ ζωγράφοι σας . . . χί, χί, χί . . .

— Ἔλα τώρα! μὴν εἶσαι ἀνόητος! Νὰ πετάξῃς ὡς τοὺς οὐρανούς, τὴν Κυριακὴν δὲν θὰ τὴν γράψῃς ἐσύ. . . Ὥστε νὰ παύσῃς τὰ κλάμματα, ποῦ δὲν σε ὠφελοῦν εἰς τίποτε, καὶ νὰ ἑτοιμάσῃς ἐδῶ τὰ χαρτιά, γιατὶ θὰ ἔλθω σὲ λίγο νὰ γράψω τὴν κρίσι.

— Δὲν παύω! ἐμουρμούρισεν ὁ ψυχογυιός· δὲν ἑτοιμάζω τίποτε . . .

— Γιὰ νὰ σου 'πῶ! . . Νά τά μας! . .

Τοῦ ἔρριψα μιὰ ματιά, ὄχι πολὺ ἥμερη, κ' ἐβγῆκα ἔξω θυμωμένη. Ἐνόμιζα ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Ἀνανίας θὰ ἐφοβεῖτο καὶ θὰ ὑπήκουε, χωρὶς συζητήσεις, χωρὶς ἀντιλογίας καὶ χωρὶς κλάμματα.

Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ πεῖσμά του ἦτο μεγαλήτερον ἀφ' ὅσον ἐλογάριαζα, καὶ ἀντὶ νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ κάμῃ ὅ,τι του εἶπα, ἀπεναντίας ἐθύμωσεν, ἐξεμάνη, ἔγινε κυριολεκτικῶς ἔξω φρενῶν, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ποῦ ὁ ἄνθρωπος ὁ λογικός, φεῦ! . . – δὲν ἠξεύρει πλέον τί κάμνει! . .

Καί, – ὦ τῆς βεβηλώσεως καὶ τοῦ βανδαλισμοῦ! – ἐπέπεσε κατὰ τῶν ἐπιστολῶν σας, παιδιά μου, ποῦ ἦσαν σωρασμέναι ἐπάνω εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, καὶ ἤρχισε νὰ σχίζῃ, νὰ κουρελιάζῃ, νὰ κομματιάζῃ, νὰ ἐξαφανίζῃ . . .

Εὐτυχῶς εἰς τὸ Γραφεῖον δὲν ἦτο μόνος... Ἡ μικρὰ ἀδελφή του Κικὴ ἦτο κουλουριασμένη εἰς μίαν πολυθρόναν, εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην, καὶ ἐκοιμᾶτο μαζὶ μὲ τὴν Πίσσαν. Οἱ κρότοι τῆς παραφορᾶς τοῦ Ἀνανία την ἐξύπνησαν ἀπότομα, καὶ εἴτε διότι εἶχεν ἀκούσῃ εἰς τὸν ὕπνον της μέρος τῆς συζητήσεώς μας, εἴτε διότι ἐνόησεν ἐξ ἐμφύτου ὅτι κάτι κακὸν συνέβαινεν, ἐπετάχθη διὰ μιᾶς καὶ ἐδοκίμασε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἀδελφόν της.

— Στάσου! τί σχίζεις; . . .

— Ἄφησέ με! . . ἐδρυχήθη ὁ Ἀνανίας ἀφρίζων· ἄφησέ με! θὰ της σχίσω ὅλες! . . ὅλες! . . ὅλες! . Δὲν θὰ γίνῃ Κυριακή! . . Δὲ θέλω νὰ γίνῃ Κυριακή! . . Ἀφ' οὗ δὲν θὰ τη γράψω ἐγώ . . . δὲν θὰ γίνῃ! . .

Καὶ ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὰς μικρὰς ἀλλὰ νευρώδεις χεῖρας τῆς Κικῆς, ἔσχιζε καὶ ἔσχιζε καὶ ἔσχιζε . . .

Ἡ Κικὴ ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ με εἰδοποίησεν.

Ἔμεινα ὡς κεραυνόπληκτος ὅταν ἤκουσα τέτοιο πρᾶγμα! Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι παρῆλθαν ἀρκετὰ δευτερόλεπτα ἕως νὰ συνέλθω.

Τρέχω φωνάζουσα:

— Ἀνανία! . . Ἀνανία! . . . Ἀνανία! . .

Εἰς τὸν διάδρομον διασταυρόνομαι μὲ τὸν ψυχογυιόν μου, ὁ ὁποῖος ἔφευγεν ὡς βέλος. Ποῦ νὰ τον κρατήσω!

Διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν, κατέβη τὴν κλίμακα καὶ ἐχάθη . . . Συνησθάνθη πλέον τί εἶχε κάμῃ, καὶ ἐτρέπετο εἰς φυγήν.

Ἐμβαίνω εἰς τὸ Γραφεῖον. Φρίκη! . . Τὸ πάτωμα στρωμένον μὲ χαρτάκια, τὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων γεμάτο, τὸ τραπέζι μου ἄνω-κάτω! . .

Ἀλλὰ τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς ἔμεινεν ἡμιτελές. Ὁ σωρὸς τῶν Ἀπαντήσεων δὲν εἶχεν ἐξαντληθῆ, καὶ ἔμεναν ἀκόμη ἀρκεταὶ ἀπείρακτοι. Διότι ὁ Ἀνανίας, μόλις εἶδεν ὅτι ἡ Κικὴ ἔτρεξε νὰ με φωνάξῃ, ἐφοβήθη μὴ τον προφθάσω, τἄφησε 'στὴ μέση καὶ τώκοψε λάσπη . . .

«Τὸν εἶχε σὰν παιδί του» (Σελ. 406, στήλ. α'.)

Ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν αἱ ἀπείρακτοι ἐπιστολαὶ εἶνε πλέον τὸ ἓν τρίτον τοῦ ὅλου σωροῦ . . . Τὰ ἐφεῖπια εἶνε τόσον πλῆθος! Καὶ τὰ κομματάκια τόσον μικρὰ καὶ τόσον ἀνακατευμένα, ποῦ οὔτε ἡ μεγαλητέρα ὑπομονὴ δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ τα ξεχωρίσῃ καὶ νὰ τα συγκολλήσῃ . . . Τοῦτο ἐδοκίμασε νὰ το κάμῃ ἡ Κικὴ μὲ τὰς ἄλλας ἑνδεκα ἀδελφάς της. Ἀλλὰ δύο ἡμερῶν κόπος εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀνεύρεσιν καὶ τὴν συγκόλλησιν πέντε μόνον ἐπιστολῶν, — καὶ οὕτω αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία παρητήθησαν τῆς ἰδέας νὰ ἐπανορθώσουν τὸ σφάλμα τοῦ ἀδελφοῦ των.

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἂν γίνεται σήμερον Κυριακὴ μὲ τὰ λείψανα τοῦ σωροῦ, τοῦτο το ὀφείλετε ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν Κικήν, – ἀλλὰ καὶ αὐτὴ σᾶς ὀφείλει τὴν συλλογὴν τῶν γραμματοσήμων της. . . Ὅσον διὰ τὸν Ἀνανίαν, ὁ ὁποῖος κατέφυγεν εἰς τὸ Φάληρον, εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ φίλου του Ἀζαρίᾳ, καὶ ἐκεῖ μένει ψυγόδικος μέχρι σήμερον, τρέμων τὴν ὀργήν μου καὶ τὴν ὀργήν σας, – θὰ τα ξαναποῦμε.

∴

Ἀλλ' ἂς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὴν Κυριακήν μας.

Ὡς ἐνθυμεῖσθε, σᾶς εἶχα ἐρωτήσῃ τί φρονεῖτε, ἔχουν ἢ δὲν ἔχουν τὰ ζῷα λογικόν, καὶ ποῖα εἶνε, διὰ τὸ ἓν ἢ διὰ τὸ ἄλλο, τὰ ἐπιχειρήματά σας καὶ τὰ παραδείγματα;

Εἶπα, ὅτι ἡ χειροδικία τοῦ Ἀνανία ἄφησε τόσον ὀλίγας ἀπαντήσεις, ὥστε, ἂν κατὰ σύμπτωσιν δὲν ἦσαν αὐταὶ αἱ καλλίτεραι, ἡ Κυριακὴ θὰ ἐματαιοῦτο. Ὁπωσδήποτε θὰ ἦτο περιττὸν νὰ τας ξεχωρίσωμεν εἰς σωροὺς καὶ εἰς τμήματα, ὅπως ἐκάμναμεν ἄλλοτε, διὰ νὰ οἰκονομήσωμεν τὸ πλῆθος. Τώρα θὰ τας πάρωμεν κατὰ σειρὰν καὶ θὰ τας τελειώσωμεν γρήγορα.

Πρώτη μοῦ ἔρχεται ἡ Ἀπάντησις τοῦ Κεντριοῦ. Ἔχει τὸ ἐλάττωμα νὰ εἶνε ἐκτενής, καὶ τὸ προτέρημα νὰ εἶνε ἐξυπνη καὶ εἰκονογραφημένη. Ὑποστηρίζει, ἢ μᾶλλον ὁ σοφὸς γάϊδαρος ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὸ Κεντρὶ λαμβάνει συνέντευξιν καὶ . . . μίαν κλωτσιάν, ὅτι τὰ ζῷα ἔχουν λογικόν. Ἀλλ' ἂν μοῦ ἤρχετο δρεξις νὰ την δημοσιεύσω ἐδῶ; Εἶνε τέσσαρες μεγάλαι καὶ πυκναὶ σελίδες, φαντασθῆτε! Κάπου λέγει: «Ὁ Ἀνανίας, ὁ ὁποῖος τίς οἶδε ποῖον μέσον θὰ ἐφεύρῃ διὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν παροῦσαν. . . » Λέτε νὰ το εἶδε ὁ Ἀνανίας καὶ νὰ την ἄφησεν; . .

Ἡ Παιδικὴ Χαρὰ ἀπαντᾷ ἐμμέτρως, καὶ διὰ νὰ με πείσῃ ὅτι τὰ ζῷα ἔχουν λογικόν, μοῦ ἀναφέρει παραδείγματα ζῴων ποὺ ἔσωσαν ἀνθρώπους. Καὶ λέγει:

Ὁ Μπάρης τόσους ἔσωσε
Στὸν Ἅγιο Βερνάρδο,
Κι' ὁ Γολιὰθ τοὺς ναυαγοὺς,
Τὴ Λίνα, τὸ Γεράρδο.

Νομίζω πως τὴ γνώμη μου
Θὰ την παραδεχθῆς
Καὶ θὰ μου δώσῃς μάλιστα
Βραβεῖον παρευθύς.

Ὄχι δὰ καὶ παρευθύς! . . Ἄφησε νὰ ἰδοῦμε μὴ τα εἶπαν ἄλλοι καλλίτερα.

Μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ, ποῦ θὰ παραδεχθῇ ποτὲ ὁ Τυδεὺς ὅτι τὰ ζῷα ἔχουν λογικόν! Θεὸς φυλάξοι! Καὶ μας ἐνθυμίζει τὸ γνωστὸν ἀνέκδοτον τοῦ Πιθήκου, ὁ ὁποῖος, ἰδὼν τὸν κύριόν του νὰ ξυρίζεται καὶ θελήσας νὰ τον μιμηθῇ, κατώρθωσε νὰ κόψῃ τὸν λαιμόν του. Ἐκ τούτου καὶ ἡ παροιμία «ξυράφιον εἰς χεῖρας πιθήκου.»

Ὁ Φασουλάκης πρῶτα λέγει ναί, ἔπειτα μετανοεῖ καὶ ἀνακράζει ὄχι, «διότι ὁ ἵππος, μὴ ἔχων λογικόν, ὀνομάζεται ἄλογον.» – Ἀστειεύεται ἐπίσης καὶ ὁ Συρανὸ Δὲ Μπερζεράκ: «Λαμβάνων ὑπ' ὄψει μου τὸν κόκκορα, λέγω ὅτι ὄχι μόνον ἔχει λογικόν, ἀλλ' ὅτι δύναται νὰ δανείσῃ καὶ εἰς τοὺς Γιάννιδες, ὡς καὶ ἡ παροιμία βεβαιόνει: Σαρανταπέντε Γιάννιδες ἑνὸς κοκκόρου γνώσι.»

— Ὁ Ἄγγελος τῆς Εὐτυχίας «βλέπων τὸν ἑαυτόν του, σκέπτεται ὅτι καὶ τὰ λοιπὰ ζῷα θὰ εἶνε ὅμοια μὲ αὐτόν.»!! – Ὁ Λεοπάρδαλις συμπεραίνει ὡς ἑξῆς: «Τὰ ζῷα εἶνε λογικά, πλὴν τοῦ ἄλογου, τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ τῆς ὀνομασίας του δὲν φαίνεται νὰ εἶνε· εἶνε δὲ λογικὰ τὰ ἄλλα, διότι ἐὰν ἦσαν ἄλογα, θὰ τα ἔλεγαν καὶ αὐτά . . . ἄλογα.» Εἰς τοῦτο συμφωνεῖ καὶ ἡ Μαγικὴ Εἰκών.

Τοιαύτας ἀπαντήσεις θὰ ἠμποροῦσε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ τας κρίνῃ καλλίτερα ὁ Ἀνανίας. Ἀλλ' ἂς μὴ τον ἐνθυμοῦμαι, διὰ νὰ μὴ θυμόνω...

Ἂς ἰδωμεν τώρα καὶ μερικοὺς ἄλλους, κάπως σοβαρωτέρους.

Ἡ γνώμη τοῦ Κυκλαδίτου εἶνε ὅτι «ἄλλα ζῷα ἔχουν λογικὸν καὶ ἄλλα δὲν ἔχουν· τὸ δὲ λογικώτερον πάντων εἶνε ὁ κύων.» – Κατὰ τὸν Ξενιτευμένον Σινωπέα «τὰ ζῷα δὲν ἔχουν λογικόν, συνεννοοῦνται ὅμως κάλλιστα, ἄλλα μὲν διὰ τῆς φωνῆς, ὡς ἡ γαλῆ, ὁ κύων κτλ. ἄλλα δὲ διὰ τοῦ ῥάμφους καὶ τῶν πτερύγων, ὡς ὁ πελαργός, ἡ πέρδιξ κτλ.» Ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος παρατηρεῖ, ὅτι καθὼς οἱ ἄνθρωποι ἔχουν προτερήματα καὶ ἐλαττώματα, οὕτω καὶ τὰ ζῷα· ἄρα, ἀφ' οὗ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν λογικόν, καὶ τὰ ζῷα ἔχουν ἐπίσης. – Ὁ Λιμὴν τῆς Πύλου εἶνε τῆς ἐναντίας γνώμης, διότι, ἀφ' οὗ ὁ ἄνθρωπος λέγεται «λογικὸν ζῶον», τὰ λοιπὰ ζῷα εἶνε ἄλογα. – Τὸ Δαιμόνιον Πνεῦμα ἐρωτᾷ: «Εἶνε δυνατόν, ἀγαπητὴ Διάπλασις, νὰ εἶνε τὰ ζῷα λογικά, ἀφ' οὗ κ' ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζονται τοῦτο, ἀποροῦσι πολὺ ὅταν τυχὸν ἴδωσι καὶ τὸ ἐλάχιστον δεῖγμα νοημοσύνης εἰς τὰ ζῷα; Τί σημαίνει λοιπὸν αὐτὴ ἡ ἀπορία;» Ἰδοὺ μία ἐρώτησις εὐλογωτάτη.

Ἂν ὁ Ἱππότης Γουλιέλμος δὲν ἐσχημάτισε γνώμην καὶ διστάζει νὰ ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ὁ Ἀέελ, τὸ Ἑωθινὸν Ἄστρον, ὁ Ἥρως Θησεὺς καὶ ἄλλοι πολλοί, ἀποφαίνονται ἀδιστάκτως ὅτι τὰ ζῷα δὲν ἔχουν λογικόν. Τὸ Μπουμπουνιόμενο Μυαλὸ ἐρωτᾷ: «Λατρεύουν Θεόν; Ἀγαποῦν τὸν πλησίον των; Τιμοῦν

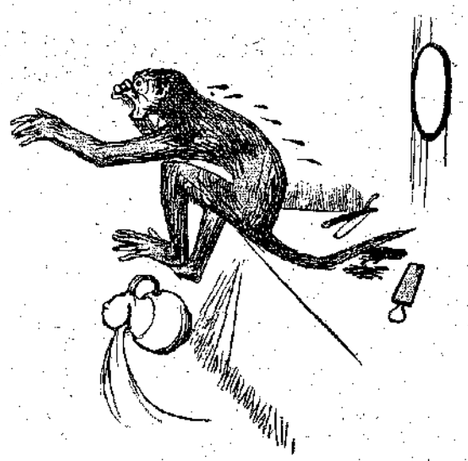

«Κατώρθωσε νὰ κόψῃ τὸν λαιμόν του.» (Σελ. 407, στ. 6')

τοὺς γονεῖς των; 'Αναγινώσκουν Διάπλασιν;» — Ὁ Κων. Ἀθ. Ἀγγελίδης φρονεῖ ὅτι ὁ πιστεύων εἰς τὸ ἐναντίον, ἀρνεῖται τὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι ἀπόδειξις τῆς ἐλλείψεως λογικοῦ παρὰ τοῖς ζῴοις εἶνε ἡ ἀπὸ τῆς δημιουργίας των μέχρι σήμερον πνευματικὴ αὐτῶν στασιμότης. — Ἡ Ἑλληνικὴ Φουστανέλλα φέρει τὸ

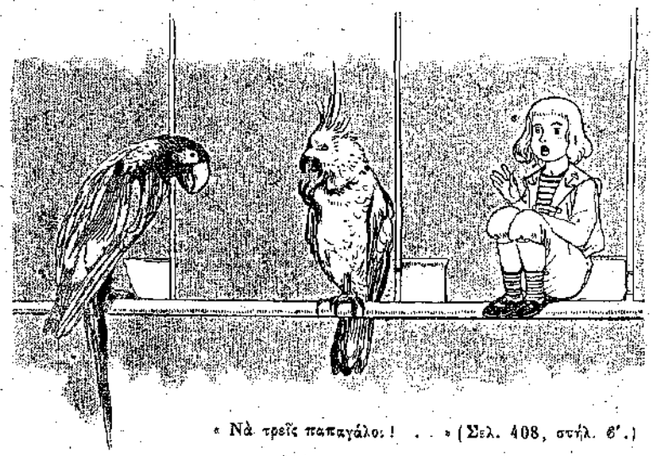

« Νὰ τρεῖς παπαγάλοι! . . . » (Σελ. 408, στήλ. β'.)

ἑξῆς παράδειγμα: Λαμβάνεις ἓν ὅπλον, πυροβολεῖς ἐμπροσθεν ἑνὸς ὄνου καὶ φονεύεις ἕνα ἄλλον ὄνον. Ἔπειτα στηρίζεις τὸ ἴδιον ὅπλον ἐπὶ τοῦ πρώτου, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐννοεῖ ὅτι θὰ τον φονεύσῃς καὶ δὲν φεύγει... Δὲν πιστεύω νὰ θελήσῃ κανεὶς νὰ δοκιμάσῃ τὸ σκληρὸν αὐτὸ πείραμα... — Τὸ Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου, μὲ τὴν συνήθη του εὐθυκρισίαν, ἀρνεῖται τὸ λογικόν, ἀλλὰ παραδέχεται τὸ ἔνστικτον. Τὴν ἰδίαν γνώμην ἐπάνω-κάτω ἐκφράζουν ὁ Τίκ-Τάκ, ἡ Δίχρωμος Φούξια, ὁ Πτερόπους Ἑρμῆς, ὁ Φίγ-Μοῦ-Λῆ, ὁ Θεαγένης, ἡ Σεμνὴ Κόρη καὶ ἄλλοι πολλοί.

Τὸ ἐναντίον, δηλαδὴ ὅτι τὰ ζῷα ἔχουν λογικόν, ἰσχυρίζονται μὲ διαφόρους συλλογισμούς, ἀλλὰ χωρὶς παραδείγματα, τὸ Ψάρι τῆς Ξηρᾶς, ὁ Ὠρίων, ὁ Λευκοκύμαντος Αἰγιαλός, ἡ Ἀντιγόνη Δαμάσκου, ὁ Ναβουχοδονόσορ, τὸ Φύλλον Τριανταφύλλου, ὁ Ἀν. Μελετόπουλος, ὁ Ἐξόριστος Ναπολέων καὶ τὸ Αὐσόχαρτον, τὸ ὁποῖον ἔγραψε, μετὰ τὸ Κεντρί, τὴν ἐκτενεστέραν ἐπιστολήν.

«Ἔχω τὴν ἰδέαν, — γράφει ἡ Ἑσπερινὴ Γαλήνη — ὅτι πολλὰ τῶν ζῴων στεροῦνται λογικοῦ, πλεῖστα ὅμως τὸ ἔχουν, καὶ μάλιστα εἰς μεγάλην δόσιν. Περὶ τούτου πολλὰ παραδείγματα δύναμαι νὰ φέρω, ἀλλὰ μὴ θέλουσα νὰ φλυαρήσω, δὲν ἔχω παρὰ νὰ σας παραπέμψω εἰς τὸν σωρὸν τῶν ἀπαντήσεων, ὅπου θὰ εὕρετε πληθὺν παραδειγμάτων, εἶμαι βεβαία.»

Ἂν ἐμιμοῦντο ὅλοι τὴν Ἑσπερινὴν Γαλήνην, δὲν θὰ εὕρισκα κανέν. Εὐτυχῶς πολλοὶ δὲν την ἐμιμήθησαν, καὶ ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς των εἰμπορῶ νὰ ἐκλέξω τώρα ὅσα θέλω παραδείγματα καὶ ἀνέκδοτα ζῴων. Καὶ μὲ ὅλην τὴν κακεντρέχειαν τοῦ Ἀνανία, ὁ σωρός των εἶνε ἀκόμη τόσον μεγάλος, ὥστε θὰ περιορισθῶ εἰς τὰ κυριώτερα.

. .

Τὸ Ἀναμμένο Σπίρτο μοῦ διηγεῖται, ὅτι εἰς τὸ σπίτι των ἔχουν δύο παπαγάλους, οἱ ὁποῖοι φλυαροῦν ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ. Εἶνε δὲ σοφώτατοι, διότι ἠξεύρουν ὄχι μόνον ἑλληνικά, ἀλλὰ καὶ γερμανικὰ καὶ γαλλικὰ καὶ τουρκικὰ ἀκόμη. Πολλὰς ὥρας τὴν ἡμέραν περνᾷ μαζί των τὸ Ἀναμμένο Σπίρτο, καὶ ἐπειδὴ καὶ αὐτὸ δὲν ἀγαπᾷ ὀλιγώτερον νὰ φλυαρῇ, ὅσοι τους βλέπουν λέγουν: «Νὰ τρεῖς παπαγάλοι!...»

Ὁ Δαφνοστεφὴς Ναύαρχος μοῦ ὁμιλεῖ δι' ἕνα ἐλέφαντα, ὁ ὁποῖος πληγωθεὶς εἰς μίαν μάχην, εἰς τὰς Ἰνδίας, ἐπήγαινε καθ' ἡμέραν μόνος του εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, καὶ ὑπεβάλλετο, ὄχι μόνον ἀγογγύστως ἀλλὰ καὶ εὐγνωμόνως, εἰς θεραπείαν ἀλγεινοτάτην, διότι τοῦ ἔκαιαν τὴν πληγὴν μὲ πυρακτωμένον σίδηρον. Καὶ τοῦτο ἐξηκολούθησεν ἕως ὅτου ἐθεραπεύθη ἐντελῶς!

Ἀνέκδοτον ἐλέφαντος μοῦ διηγεῖται ἐπίσης καὶ ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος, τὸ ὁποῖον συνέβη εἰς τὸν ἴδιον, ὅταν ἐπεσκέφθη κάποτε τὸν Ζωολογικὸν κῆπον τοῦ Λονδίνου. Τοῦ ἦλθε νάστιευθῇ ὀλίγον μὲ τὸν ἐλέφαντα, καὶ προσεπαθήθη ὅτι θέλει νὰ του προσφέρῃ τὸ μῆλον, τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσεν. Ὁ ἐλέφας ἔτεινε τὴν προβοσκίδα, ἀλλ' ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος ἀπέσυρεν ἐξαφνα τὸ χέρι του καὶ ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλια. Τὸ παιγνίδι τοῦ ἤρεσε, ξαναγυρίζει καὶ γελᾷ πάλιν τὸν ἐλέφαντα. Τὸ ἔκαμε δύο τρεῖς φορᾶς. Ἀλλὰ τὴν τετάρτην, ὁ ἐλέφας τον ἐπεριμένε μὲ τὴν προβοσκίδα του γεμάτην νερόν. Καὶ μόλις ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος ἐπλησίασε ... τὸν ἔκαμε παπί!

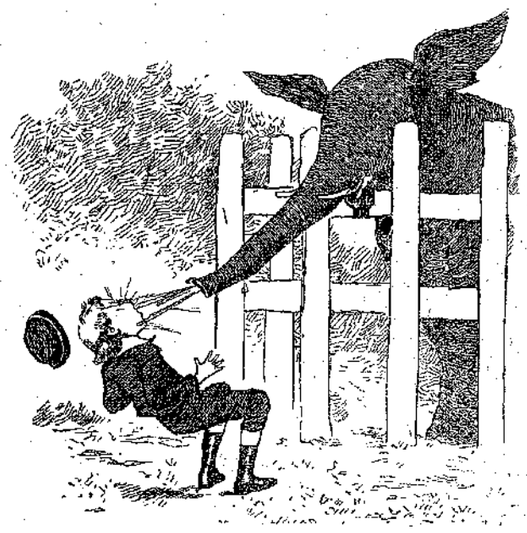

«Τὸν ἔκαμε παπί!» (Σελ. 408, στήλ. β'.)

Ὁ Λοξίας μοῦ γράφει: Μίαν ἡμέραν, ἰατρός τις ἐξερχόμενος εἰς περίπατον, εἶδεν ἐξῶθεν τῆς θύρας του ἕνα σκύλον. Τὸν ἀπεμάκρυνεν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀφῆσας θρηνώδη φωνήν, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θέσιν του. Τότε ὁ ἰατρὸς παρετήρησεν, ὅτι ὁ κύων εἶχε πάθῃ ἐξάρθρωσιν τοῦ δεξιοῦ ποδός, καὶ τον ἐκράτησεν ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας καὶ τον ἐθεράπευσε. Κατόπιν ὁ σκύλος ἔφυγεν· ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἡμερῶν ὁ ἰατρὸς τον συνήντησε πάλιν πρὸ τῆς θύρας του, ὁδηγοῦντα ἕνα ἄλλον σκύλον, ὁ ὁποῖος εἶχε σπασμένον τὸ πόδι! Νὰ πελατεία!

Τὸ Ἀντώβρης ἐκπλήσσεται καὶ ἀπορεῖ μὲ τὴν εὐφυΐαν τῶν... κορέων. Κάποτε, διὰ νὰ μὴ ἀκουμβᾷ εἰς τὸν τοῖχον, ὅπου ἦσαν αἱ ψωλεαί των, εἶχε τραβήξει τὸ κρεβάτι του εἰς τὴν μέσην τοῦ δωματίου. Ἀλλὰ οἱ κορέοι πονηρότεροί του, ἀνέβαιναν εἰς τὸ ταβάνι, ἔβαιναν ἴσα ἴσα ἐπάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ... πάτ! ἔπεφταν ἐπάνω 'στὴ μύτη του!

Καὶ ἀπὸ τὸ ἐλάχιστον διὰ νὰ ἐλθωμεν πάλιν εἰς τὸ μέγιστον, ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις τῆς Μαρίδας τοῦ Φαλήρου ἡ ὁποία ἔζησε κάποτε εἰς τὴν Βομβάην τῶν Ἰνδιῶν, καὶ μου γράφει ὅτι ἐκεῖ οἱ ἐλέφαντες, νοημονέστατοι καὶ πιστότατοι, ἐκτελοῦν ἐν μέρει χρέη παραμάνας. «Καὶ λέγω ἐν μέρει, διότι ἂν δὲν βυζάνουν τὰ παιδιά, τὰ βγάζουν ὅμως ἔξω μὲ τὸ καροτσάκι.»

Ἡ Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία καὶ ἡ Χαμένη Εὐτυχία μοῦ ἀναφέρουν δύο παραδείγματα ζῴων — σκύλου ἢ μία, γάτας ἡ ἄλλη, — τὰ ὁποῖα ἀπέθαναν ἐκ τῆς λύπης τῶν μετὰ τὸν θάνατον τῶν κυρίων των. Ἐπίσης καὶ τὸ Σκαφιδάκι.

Ἰδοὺ τώρα τί εἶδεν ἡ Θριαμβευτικὴ Ἀψὶς μὲ τὰ μάτια της: Κάποτε ἡ γάτα της εἶχε πιάσῃ ἕνα σπουργιτάκι, τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσε καλά, φοβουμένη μὴ της φύγῃ. Ἐκεῖνο δὲν ἐκινεῖτο καθόλου, καὶ ἡ γάτα, νομίσασα ὅτι εἶχε ψοφήσῃ, τὸ ἄφησε διὰ νὰ τὸ φάγῃ. Τὸ σπουργιτάκι ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ ἀκίνητον, ὅταν ἐξαφνα ἀνοίγει τὰ πτερά του καὶ φεύγει πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν ὅλων μας καὶ πρὸς μεγάλην ἀπελπισίαν τῆς γάτας, ἡ ὁποία ἔμεινεν εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ!»

Ἀλλὰ ποῦ νὰκούσετε διὰ τὸν σκύλον τοῦ θείου τῆς Μεδούσης! Ὁ θεῖος τῆς Μεδούσης ἀγαπᾷ τὸ κυνήγιον· τὸ ἀγαπᾷ ἐπίσης καὶ ὁ σκύλος του. Ἀλλ' ὁ θεῖος τῆς Μεδούσης εἶνε ἀδέξιος κυνηγὸς καὶ ἐπιστρέφει πάντοτε μὲ ἀδειανὸν σακοῦλι. Τέτοιους κυνηγοὺς δὲν τους ἀγαπᾷ καθόλου ὁ Ἀζώρ. Καὶ ἐπὶ τέλους... μίαν ἡμέραν ἀρνεῖται νὰκολουθήσῃ τὸν κύριόν του εἰς τὸ κυνήγι!

Πολλὰ ὡραῖα καὶ περίεργα παραδείγματα ἀναφέρουν ἀκόμη: ὁ Αἰγιεύς, ὁ ὁποῖος ἔχει μίαν γάταν, ποῦ ξεύρει νὰ ἐκδικῆται τοὺς ἐχθρούς της· — ἡ Αὐρατῆς Κερκύρας, ξετρελλαμένη μὲ τὴν εὐφυΐαν τοῦ σκύλου της· — ὁ Σοφὸς Πιττακὸς ἐπίσης, ἡ Ποιμενὶς τοῦ Πηλίου, ποῦ ἐσώθη μίαν φορὰν ἀπὸ βέβαιον κίνδυνον ἐξ αἰτίας τῆς νοημοσύνης τῆς ἡμιόνου της· — τὸ Ἀγνὸ Μενεξεδάκι τοῦ ὁποίου ἡ γάτα ἀνοίγει πολλὲς φορὲς τὸ ντουλάπι της καὶ της τρώγει τὸ γλύκισμά της· ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου, ὁ ὁποῖος θαυμάζει δύο ἵππους, οἱ ὁποῖοι, ἐν ᾧ ἀλώνιζαν μὲ ὁρμήν, ἐστάθησαν ἔξαφνα, διὰ νὰ μὴ πατήσουν τὸν ἄνθρωπον, ποῦ εἶχε πέσῃ ἐμπρός των· τὸ Ἄσπρο Πουτικάκι, ὁ Φλοῖσβος τοῦ Εὐξείνου, ὁ Βράχος τῆς Κρανάης, ἡ Κωπηλάτις Κύθνου, ἡ Γλυκεῖα Καρδία, ἡ Κατσαρομάλλω, ἡ Πενθοῦσα Καρδία, ἡ Αἰμνὴ Μαρεωῦτις, ἡ Χαλιμᾶ, ἡ Εὐαγγελία Ἀνδρέου, καὶ ἄλλοι πολλοί, οἱ ὁποῖοι διηγοῦνται διάφορα κατορθώματα σκύλων· — ὁ Μικρὸς Γυμνασιόπαις, μὲ ἓν ἀνέκδοτον γάτας καὶ ἓν ἄλλο λέοντος, κάπως ἀπίστευτα· — ὁ Βασιλεὺς τοῦ Κατέργου, ὁ ὁποῖος ὑπενθυμίζει τὸ ἀνέκδοτον τοῦ Δαρείου μὲ τὸν χρεμετίσαντα ἵππον — τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος, τὸ ὁποῖον διηγεῖται μᾶλλον παραμύθι περὶ πιθήκου· — ὁ Κυνηγὸς τῆς Σταρήθρας, θαυμάζων τὰς μελίσσας, αἱ ὁποῖαι βόσκουν μίλλια μακρὰν τῶν κυψελῶν των, καὶ πάλιν ἐπιστρέφουν εἰς αὐτάς· — τὸ Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως, κατενθουσιασμένον μὲ μίαν κόττα· — ἡ Μυστηριώδης Φύσις, μὲ ἀνέκδοτον λέοντος, ἡ Σιωπὴ Νύξ,

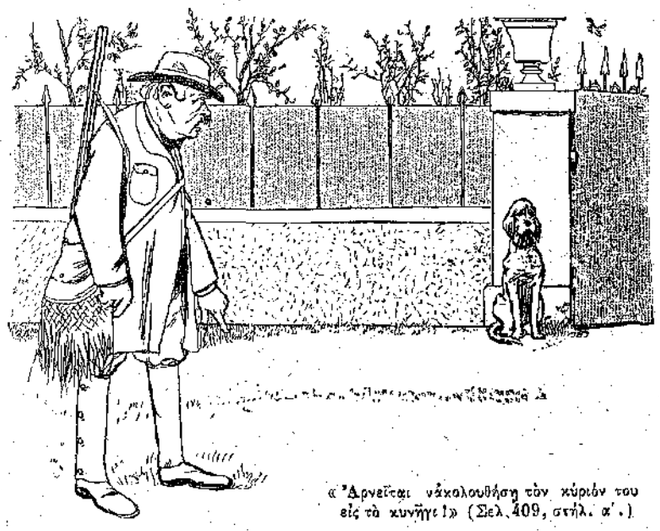

« Ἀρνεῖται νὰκολουθήσῃ τὸν κύριόν του εἰς τὸ κυνήγι!» (Σελ. 409, στήλ. α'.)

ἐνθυμίζουσα τὴν τίγριν τοῦ Νέρωνος καὶ τὸν λέοντα τοῦ Ἀνδροκλέους, καὶ τέλος ἡ Πικραμένη Καρδούλα, μὲ μίαν εὐφυεστάτην οἰκογένειαν γάτων.

Ἤθελα νὰ παραθέσω μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰς ἐπιστολὰς αὐτάς, αἱ ὁποῖαι εἶνε τόσον ὡραῖαι, — αἱ περισσότεραι, — ὥστε τας ἐσεβάσθη καὶ ὁ Ἀνανίας· ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως ὁ χειμαρρος τῆς Κυριακῆς παρασύρῃ τὴν ἄλλην ὕλην τοῦ φύλλου, καὶ ἔρχομαι εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Αὐγερινοῦ.

Τὴν παραθέτω ἐδῶ ὁλόκληρον, καὶ τελειόνω.

«Λέγουν μερικοὶ ὅτι τὰ ζῷα δὲν ἔχουν λογικόν, ἄλλοι πάλιν τοὐναντίον· ἐγώ, ἂν μ' ἐρωτήσητε, εἶμαι, ἢ μᾶλλον ἤμην, μὲ τὴν γνώμην καὶ τῶν δύο, καὶ δὲν ἐγνώριζον τί νὰπαντήσω διὰ τὴν Κυριακήν, ὅταν ἔξαφνα, ἐν ᾧ ἐκαθήμην εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἀκοῦω ἕνα πανδαιμόνιον, ἕνα κακό, φωνές, Θεέ μου καὶ Κύριέ μου, νὰ ἐξέρχωνται ἀπὸ τὸ μαγειρεῖο: «Ψίτ!.. ψίτ!... ἔξω... ἔξω!..» Πετιέμαι τρομαγμένος ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου καὶ, τί νὰ ἰδῶ! Ὦ Ὕψιστε! τὴν γάτα τῆς γειτόνισσάς μας νὰ κρατᾷ εἰς τὸ στόμα της ἕνα ψάρι, καὶ ὀπίσω τὴν ὑπηρέτριά μας νὰ τὴν κυνηγᾷ μὲ τὸ σκουπόξυλο!.. Ἐγώ, — ἰσως θὰ ἐπερίμενες, φιλτάτη μου, νὰ τὴν βοηθήσω εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ κλέπτου· — ὄχι, ὅλως διόλου, ἀλλὰ ἐμπῆκα εἰς τὸ γραφεῖόν μου διὰ νὰπαντήσω εἰς τὴν Κυριακήν...

«Τώρα, φιλτάτη μου, εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ καὶ σύ, δὲν ἤτανε ἔξυπνη ἡ γάτα, καὶ μάλιστα περισσότερον ἀπὸ τὴν ὑπηρέτριά μας, ποῦ τὴν ξεγέλασε καὶ της ἄρπαξε τὸ ψάρι ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια της;... Ἐγώ, τοὐλάχιστον, ἔτσι νομίζω...

«Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον δὲν εἶνε, ἔστω, καὶ τόσον ἱκανὸν διὰ νὰ σε πείσῃ. Μοῦ ἔρχεται 'στὸν νοῦ αὐτὴ τὴ στιγμὴ κάτι ποῦ εἶχα διαβάσῃ, δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς ποῦ, ὅτι δηλ. ἕνας σοφὸς καθηγητὴς 'στὴν Ἀμερικήν, κατώρθωσε νὰ μάθῃ εἰς τὸ ἄλογό του... τὸ ἀλφάβητο! καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ ἀλλὰ καὶ τὴν πρόσθεσιν! καὶ ἀκόμη, τὸ σπουδαιότερον... νὰ γράψῃ τὸνομά του 'στὸν πίνακα!!...

«Ὁρίστε λοιπόν, ἕνα ἄλμα μέγιστον πρὸς τὰ ἔμπρός! νὰ γράφουν καὶ νὰ διαβάζουν καὶ τὰ ζῷα!! Τώρα πλέον δὲν μένει ἄλλο, παρὰ νὰ περιμένουμε τὸν καιρὸν ποῦ θὰ γράφουν ποιήματα καὶ διηγήματα, ποῦ θὰ διαβάζουν... καὶ τὴν Διάπλασιν!!... Ἀλήθεια τί ἀστεῖον!.. χά-χά! χά!... νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς καὶ νὰπαντοῦν εἰς τὰς Κυριακάς... καὶ τὰ γαϊδουράκια!!. χά, χά, χά!.. Τὸ συλλογίζομαι μόνον καὶ βαστῶ τὴν κοιλιά μου ἀπ' τὰ γέλια.

. . . . . .

Στὴν εὐτυχισμένη αὐτὴ ἐποχὴ ὅλα θὰ μεταβληθοῦν, ἐξ ἀνάγκης πλέον· ἰδοὺ λοιπὸν πῶς φαντάζομαι τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς Κυριακῆς: Α'. Βραβεῖον: Ἀζώρ!.. Γ'. Βραβεῖον: Κὺρ-Μέντιος!.. Β'. Βραβεῖον: Ἀζώρ!.. Γ'. Βραβεῖον: ... Ἡ γάτα τῆς γειτόνισσάς που ἄρπαξε τὸ ψάρι!...

ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ»

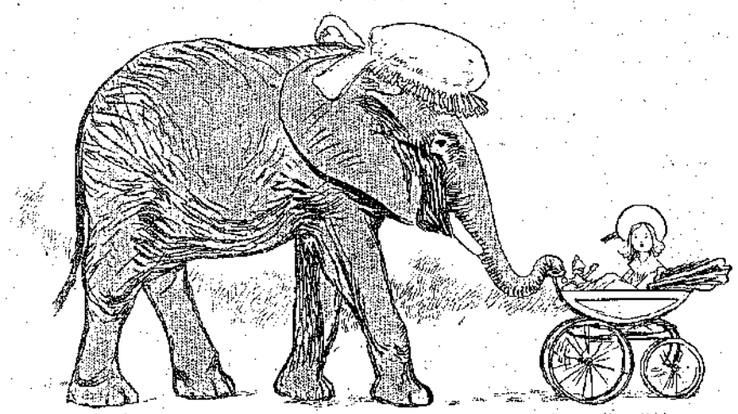

« Ἐκεῖ αἱ ἐλέφαντες ἐκτελοῦν χρέη παραμάνας. » (Σελ. 408, στήλ. β'.)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΟΣ ΕΛΛΗΝ

Βραβευθεὶς εἰς τὴν Δεκάτην Κυριακὴν

(Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1900, σελ. 336.)

Καὶ ὅμως ὄχι! Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Αὐγερινοῦ εἶνε πραγματι εὐφυεστάτη, ἀλλ' οὔτε αὐτὸς ἔχει δίκαιον, οὔτε ὅσοι ἰσχυρίζονται ὅτι τὰ ζῷα ἔχουν λογικόν. Ἐνθυμεῖσθε τι ἔλεγα εἰς τὸν Ἀνανίαν; Δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν τὸ λογικὸν μὲ τὸ ἐνστικτον. Τὰ ζῷα ἔχουν ἔνστικτον, ὁ ἄνθρωπος ἔχει λογικόν. Καθὼς παρετηρήσατε καὶ σεῖς, πολλοὶ φίλοι μου, διὰ νὰ ἀποδείξουν ὅτι τὰ ζῷα ἔχουν λογικόν, ἔφεραν ὡς παράδειγμα πράξεις γενομένας ἐξ ἐνστίκτου. Καὶ αὐτὴ ἡ θαυμαστὴ ἀφοσίωσις τοῦ σκύλου πρὸς τὸν κύριόν του, εἶνε ἀποτέλεσμα ἐνστίκτου.

Εἶνε ἀληθές,— δὲν το ἀρνοῦμαι, καὶ κανεὶς δὲν το ἀρνεῖται,—ὅτι ὑπάρχουν παραδείγματα ζῴων, τῶν ὁποίων αἱ πράξεις μαρτυροῦν κάποιαν κρίσιν καὶ κάποιαν εὐφυΐαν. Ἀλλ' αὐταὶ εἶνε σπάνιαι ἐξαιρέσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπικυροῦν τὸν γενικὸν κανόνα. Ὁπωσδήποτε, δὲν θὰ πλανηθῶμεν πολύ, οὔτε θὰ βλασφημήσωμεν, ἂν παραδεχθῶμεν, ὅτι ἀπὸ τὸν ἥλιον τοῦ λογικοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἅναψεν εἰς τὴν διάνοιαν τοῦ ἀνθρώπου, μία ἀκτὶς ἀσθενὴς ᾠωτίζει κάποτε καὶ μερικὰ ζῷα. Ἐπιτέλους μήπως δὲν εἶνε καὶ αὐτὰ πλάσματα τοῦ αὐτοῦ Δημιουργοῦ, ὁ ὁποῖος τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησε;

Καὶ τώρα, τὰ βραβεῖα, διότι βλέπω ὅτι ἀνυπομονεῖτε:

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Α'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αὐγερινὸς [10ε].

Β'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δαφνοστεφὴς Ναύαρχος [5ε]·—Τυδεὺς [4ε]

Γ'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δαιμόνιον Πνεῦμα [3ε] —Ἂν τῶβρης [3ε] — Παιδικὴ Χαρὰ· [3ε]

ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [2ε] εἰς ἕκαστον): Κεντρί.— Θριαμβευτικὴ Ἄψις — Ποιμενὶς τοῦ Πηλίου.— Μυστηριώδης Φύσις.— Μαρίδα τοῦ Φαλήρου — Ἀνομμένο Σπίρτο.—Λοξίας —Κωνστ. Ἀγγελίδης

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πάντες ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΩΔΕΚΑΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Διπλῆ εἶνε ἡ ἐρώτησις τῆς Δωδεκάτης Κυριακῆς. Τὸ πρῶτον μέρος ἀφορᾷ τὸν Ἀνανίαν, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ τιμωρηθῇ διὰ τὸ πρακτικόπημά του. Τὸ δεύτερον μέρος εἶνε σχετικὸν μὲ τὸ θέμα τῆς παρούσης καὶ τρόπον τινὰ ἡ συμπλήρωσίς του. Λοιπόν

Α.'—Τί φρονεῖτε περὶ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν τὰ ζῷα, ἤτοι περὶ τῶν ζωοφίλων;

Β'.—Ποίαν τιμωρίαν νομίζετε ὅτι πρέπει νὰ ἐπιβάλω εἰς τὸν Ἀνανίαν;

Σᾶς παρακαλῶ θερμῶς, αἱ ἀπαντήσεις σας νὰ εἶνε σύντομοι καὶ καθαρογραμμέναι εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου. νὰ τας ἔχω δὲ μέχρι τῆς 15 Φεβρουαρίου 1902 τὸ βραδύτερον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Ὁ συνταγματάρχης Κερμὼρ καὶ ἡ θυγάτηρ του συνωμίλουν διὰ μακρῶν περὶ τοῦ παρελθόντος. Ἡ Παυλίνα ἔμαθε τότε πῶς, σύζυγος στερηθεὶς τῆς συζύγου του, πατὴρ στερηθεὶς τῶν τέκνων του, ἀπεφάσισε νἀφιερώσῃ ὅλην του τὴν ζωὴν εἰς τὸ ἱεραποστολικὸν ἔργον... Ἠμποροῦσε λοιπὸν νὰ το ἐγκαταλείψῃ τώρα, νὰ το ἀφήσῃ ἡμιτελές;... Ὄχι βέβαια!... Καὶ ἡ Παυλίνα θὰ ἔμενε πλησίον του καὶ θὰ τῷ ἀφιέρονε τὴν ζωήν της ὁλόκληρον.

Τὰς συνομιλίας ταύτας διεδέχοντο αἱ τοῦ συνταγματάρχου Κερμὼρ μὲ τὸν λοχίαν Μαρσιάλην. Ὁ Ἱεραπόστολος ηὐχαρίστει τὸν γηραιὸν ἀπόμαχον δι' ὅ,τι εἶχε κάμῃ ὑπὲρ τῆς θυγατρός του... τὸν ηὐχαρίστει διότι ἔδωσε τὴν συγκατάθεσίν του διὰ τὸ ταξείδιον... καὶ ἐπειτά τον ἠρώτα περὶ τοῦ Ἰακώβου Ἑλλώκ καὶ περὶ τῆς Παυλίνας. Ἐμάντευε ποῖα αἰσθήματα συνέδεον τοὺς δύο νέους, καὶ ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ.

— Τί νὰ σας εἰπῶ, συνταγματάρχα μου! ἀπεκρίνετο ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Ἐγὼ ὁ κακομοίρης ἐπῆρα ὅλα τὰ μέτρα μου... Τὴν Παυλίνα τὴν ἔκαμα Παῦλο... δὲν ἄφινα νὰ της μιλήσῃ κανείς... Στὸ δρόμο μας ἀπαντήσαμε τὸν Ἰάκωβο Ἑλλώκ... Τὴν ἔσωσε... ἔπειτα ἐφάνη πρόθυμος νὰ μας συνοδεύσῃ καὶ νὰ μας βοηθήσῃ... Τί ἠμποροῦσα πιὰ νὰ κάμω;... ὁ Διάβολος ἔβαλε τὴν οὐρά του...

— Ὄχι! ὁ Θεὸς ἔβαλε τὸ χέρι του, καλέ μου φίλε! ἀπεκρίθη ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης.

Ἐν τούτοις ὁ καιρὸς παρήρχετο, ἀλλὰ τὰ πράγματα δεν ἐπροχώρουν... Διατὶ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἐδίσταζε νὰ ὁμιλήσῃ; Μήπως ἀμφέβαλλε περὶ τοῦ αἰσθήματος τῆς Παυλίνας; Ὄχι· ἐφοβεῖτο μήπως ἤθελε νομίσουν, ὅτι, ζητῶν τὴν χεῖρα τῆς Παυλίνας, ἐζήτει τὴν ἀμοιβὴν τῶν ἐκδουλεύσεών του,—καὶ ἐσιώπα.

Τότε ὁ Γερμανὸς Πατὴρ ἔκρινε καλὸν νὰ ἐξωθήσῃ τὰ πράγματα, καὶ μίαν ἡμέραν εἶπε πρὸς τὸν φίλον του:

— Πότε θὰ φύγωμεν;

— Ὅποτε θέλεις, Γερμανέ:

— Ναί· ἀλλά φοβοῦμαι, ἀγαπητέ μου Ἰάκωβε, ὅτι ὅταν θέλω ἐγώ, δὲν θὰ θέλῃς σύ.

— Καὶ διατί;

— Διότι τότε ἡ δεσποινὶς Κερμὼρ θὰ εἶνε ὁπανδρευμένη...

— Ὑπανδρευμένη!...

— Ναί... διότι θὰ ζητήσω τὴν χεῖρά της...

— Θὰ ζητήσῃς!... ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος.

— Ὄχι γιὰ μένα, ἀνόητε... γιὰ σέ!.

Καὶ ἔκαμεν ὅπως εἶπε, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει του τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ Ἑλλώκ.

Μετ' ὀλίγον οἱ δύο νέοι παρουσιάσθησαν ἐνώπιον τοῦ Ἱεραποστόλου, παρόντων τοῦ Γερμανοῦ Πατέρν καὶ τοῦ λοχίου Μαρσιάλη. Ἀπαντῶσα εἰς ἐρώτησιν τοῦ πατρός της, ἡ Παυλίνα, βαθύτατα συγκεκινημένη, εἶπεν:

— Ἰάκωβε, εἶμαι πρόθυμος νὰ γίνω σύζυγός σου... ὅλη μου ἡ ζωὴ δὲν θὰ μου ἀρκέσῃ, διὰ νὰ σου δείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου...

— Παυλίνα... ἀγαπητή μου Παυλίνα... ἀπεκρίθη ὁ Ἑλλώκ, μὴ εὑρίσκων ἄλλας λέξεις ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

— Φόνευε! μὲ αὐτὸ τα εἶπες ὅλα,

Ἰάκωβε! ἀνέκραξεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν.

Καὶ ὁ συνταγματάρχης Κερμὼρ εἴλκυσε τοὺς δύο νέους, οἱ ὁποῖοι ἠνώθησαν ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Ἀπεφάσισαν νὰ τελέσουν τοὺς γάμους μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν. Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης θὰ ηὐλόγει τὰ τέκνα του καὶ ὡς ἱερεὺς καὶ ὡς πατήρ. Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, τοῦ ὁποίου ὁ συνταγματάρχης εἶχε γνωρίσῃ ἄλλοτε τὴν οἰκογένειαν, ἦτο ἀνεξάρτητος καὶ δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ ζητήσῃ τὴν συγκατάθεσιν κανενός. Ἡ περιουσία του καὶ ἡ τῆς Παυλίνας ἤρκουν διὰ νὰ τους ἐξασφαλίσουν ζωὴν ἄνετον. Ὀλίγας ἑβδομάδας μετὰ τὸν γάμον, θἀνεχώρουν καὶ θὰ διήρχοντο ἐξ Ἀβάνας, διὰ νὰ ἴδουν τὴν οἰκογένειαν Ἐρεδιᾶ. Ἔπειτα θὰ ἐπέστρεφον εἰς τὴν Εὐρώπην, εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τὴν Βρετάνην, διὰ νὰ κανονίσουν τὰς ὑποθέσεις των. Τέλος θὰ ἐπανήρχοντο εἰς τὴν Σάντα Ζουάναν, πλησίον τοῦ συνταγματάρχου Κερμὼρ καὶ τοῦ γηραιοῦ του συντρόφου.

Οὕτω, τὴν 25 Νοεμβρίου, ἐνώπιον ὅλου τοῦ λαοῦ, παρισταμένων ὡς κουμπάρων τοῦ Γερμανοῦ Πατέρν καὶ τοῦ λοχίου Μαρσιάλη, ὁ Ἱεραπόστολος ἐτέλεσε τὸν πολιτικὸν καὶ θρησκευτικὸν γάμον τῆς θυγατρός του Παυλίνας Κερμὼρ μετὰ τοῦ Ἰακώβου Ἑλλώκ. Ὁποία συγκινητικὴ καὶ χαρμόσυνος τελετή!

Μετὰ ἕνα μῆνα, ὁ Γερμανὸς Πατὴρν ἐσκέφθη ὅτι ἦτο ἴσως καιρὸς νὰ ἐπιστρέψουν, καὶ ἀνεκοίνωσε τὴν σκέψιν του πρὸς τὸν φίλον του.

— Ἀπὸ τώρα; ἀπεκρίθη ὁ Ἑλλώκ.

Καὶ τί, σοῦ φαίνεται ἐνωρίς; ὑπέλαβεν ὁ Πατέρν. Δὲν συλλογίζεσαι λοιπόν, ὅτι ὁ κύριος Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας θὰ νομίζῃ ὅτι ἡ ἐπιστημονική μας ἀποστολὴ ἐτελείωσεν εἰς τὴν κοιλίαν καμμιᾶς τίγρεως ἢ κανενὸς ἀνθρωποφάγου;...

Ἐκ συμφώνου μὲ τὸν Πάτερ Ἐσπεράντην, ἡ ἀναχώρησις ὡρίσθη διὰ τὴν 22 Δεκεμβρίου.

Μετὰ θλίψεως ὁ συνταγματάρχης Κερμὼρ ἔβλεπεν ἐγγίζουσαν τὴν ὥραν τοῦ ἀποχωρισμοῦ, μολονότι ἡ προσφιλής του θυγάτηρ θὰ ἐπέστρεφε μετ' ὀλίγους μῆνας. Τὸ ταξείδιον τοῦτο θὰ ἐγίνετο ὑπὸ καλλιτέρους ὅρους, καὶ ἡ Κυρία Ἑλλὼκ δὲν θὰ διέτρεχε πλέον τοὺς κινδύνους τῆς δεσποινίδος Κερμώρ. Ἐντὸς πέντε ἑβδομάδων τὰ πλοιάρια θὰ ἔφθαναν εἰς Καϊκάραν, καὶ ἐκεῖθεν οἱ ταξειδιῶται θὰ ἔπερναν τὸ ἀτμόπλοιον τοῦ Κάτω Ὀρενόκου. Μόνον, ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θὰ εἶχεν τὴν συντροφιὰν τῶν κ. κ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνα, διότι αὐτοὶ βεβαίως θὰ εἶχον ἀναχωρήσῃ ἐξ Ἁγίου Φερνάνδου.

Ὅσον διὰ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς Σάντα-Ζουάναν, δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, ὅτι θὰ ἐγίνετο μὲ ὅλας τὰς δυνατὰς πιθανότητας ταχύτητος καὶ ἀσφαλείας.

— Τώρα ἡ Παυλίνα μας δὲν φοβεῖται τίποτε, γιατὶ ἔχει τὸν ἄνδρα της, ἔλεγεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Καὶ αὐτὸς βέβαια θὰ την ὁδηγῇ καὶ θὰ την ὑπερασπίζεται καλλίτερα... ἀπὸ ἐμέ... τὸν γέρω-ξεκουτιάρη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

ΚΑΛΗΝ ΕΝΤΑΜΩΣΙΝ!

Τὴν 25 Δεκεμβρίου, ἀπὸ πρωΐας, τὰ πλοιάρια ἦσαν ἕτοιμα νὰ καταπλεύσουν τὸν ποταμόν.

Ἐπειδὴ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τὰ ὕδατα τοῦ Ὀρενόκου δὲν εἶχον ἀκόμη ἀνυψωθῆ ἐπαρκῶς, ἠναγκάσθησαν νὰ σύρουν τὰ πλοιάρια εἰς διάστημα πέντε χιλιομέτρων, μέχρι τοῦ στομίου ἑνὸς μικροῦ παραποτάμου τῆς δεξιᾶς ὄχθης, ὅπου τὸ βάθος τοῦ ὕδατος ἦτο πλέον ἀρκετόν.

Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης ἠθέλησε νὰ κατευοδώσῃ ἕως ἐκεῖ τὰ τέκνα του, μετὰ τοῦ λοχίου Μαρσιάλη, ἀναρρώσαντος τελείως, καὶ μετὰ τοῦ μικροῦ Ἰνδοῦ, τὸν ὁποῖον υἱοθέτησεν ἡ Μονὴ τῆς Σάντα-Ζουάνας. Πεντήκοντα Γουαχαρίβοι τοὺς συνώδευον χάριν ἀσφαλείας, καὶ ὅλοι ἔφθασαν αἰσίως εἰς τὸ στόμιον τοῦ παραποτάμου.

Ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ ἀπόπλου, ὁ Βαλδὲζ ἔλαβε τὴν θέσιν του εἰς τὴν Γαλλιγέττα, ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ ἐπεβιβάζετο ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ μετὰ τῆς συζύγου του. Ὁ Πάρσαλ ἔλαβε τὴν ἰδικήν του εἰς τὴν Μορίσκην, τὸ ὑπόστεγον τῆς ὁποίας θὰ ἐστέγαζε τὰς πολυτίμους συλλογὰς τοῦ Γερμανοῦ Πατέρν, καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Ἐπειδὴ τὰ δύο πλοιάρια θὰ ἐταξείδευον ὁμοῦ, ὁ Γερμανὸς Πατέρν δὲν θὰ ἦτο καταδικασμένος εἰς ἀπομόνωσιν. Θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐπισκέπτεται τοὺς νεονύμφους καὶ νὰ μένῃ μαζί των ὅσην ὥραν ἤθελεν. Ἀλλως τε τὰ γεύματα θὰ ἐγίνοντο ἀπὸ κοινοῦ ἐπὶ τῆς Γαλλιγέττας, ἐκτὸς ὅταν ὁ Ἰάκωβος καὶ ἡ Παυλίνα Ἑλλὼκ θὰ προσεκαλοῦντο ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ Πατέρν εἰς τὴν Μορίσκην.

Ὁ καιρὸς ἦτο εὐνοϊκός, διότι ὁ ἄνεμος ἔπνεεν ἐξ ἀνατολῶν. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, ἀμβλυνόμεναι ὑπὸ ἐλαφροῦ πέπλου νεφῶν, καθίστων τὴν θερμοκρασίαν εὐχάριστον.

Ὁ ἀποχαιρετισμὸς ἔγινεν ἐκεῖ, παρὰ τὴν ὄχθην. Ὅλοι ἦσαν συγκεκινημένοι βαθύτατα. Ἡ Παυλίνα, ἡ τόσον γενναία ἄλλως τε, ἔκλαιε σιωπηλῶς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρός της.

— Θὰ σε ξαναφέρω στὸν πατέρα σου, ἀγαπητή μου Παυλίνα, ἔλεγεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ. Σὲ ὀλίγους μῆνας θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς Σάντα-Ζουάναν καὶ οἱ δύο...

— Καὶ οἱ τρεῖς! ἀνέκραξεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν. Ἐξέχασα νὰ συλλέξω μερικὰ σπάνια φυτά... ποῦ ἀνθοῦν μόνον εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν... καὶ πρέπει νὰ ξαναγυρίσω...

— Χαῖρε, καλέ μου Μαρσιάλη... χαῖρε... εἶπεν ἡ Παυλίνα, κατασπαζομένη τὸν γηραιὸν στρατιώτην.

— Χαῖρε, Παυλίνα μου... καὶ ἐνθυμοῦ τὸν θεῖόν σου... ποῦ δὲν θὰ σε ξεχάσῃ ποτέ!

Ἔπειτα ἦλθεν ἡ σειρά του Γκόμου, καὶ τον ἀποχαιρέτισαν μὲ ὅλην τὴν ἀγάπην, τῆς ὁποίας ἐδείχθη ἄξιος.

— Χαῖρε, πατέρα μου... εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ θλίβων τὴν χεῖρά του Ἱεραποστόλου, καὶ καλὴν ἐντάμωσιν... καλὴν ἐντάμωσιν!..

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, ἡ σύζυγός του καὶ ὁ Γερμανὸς Πατὴρν εἰσῆλθον εἰς τὴν Γαλλιγέττα.

Ἀνεπετάσθησαν τὰ ἱστία, ἐλύθησαν τὰ πρυμνήσια, καὶ τὰ δύο πλοιάρια ἠκολούθησαν τὸ ρεῦμα...

Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης, ὁ λοχίας καὶ ὁ μικρὸς Γκόμος, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τῶν Γουαχαρίβων, ἐξεκίνησαν τότε μελαγχολικοὶ εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ διηγηθῶμεν λεπτομερῶς τὰ τῆς ἐπιστροφῆς διὰ τοῦ Ὀρενόκου. Τὸ ταξείδιον, χάρις εἰς τὸ ρεῦμα, ἀπῄτει τώρα τρεῖς ἢ τετράκις ὀλιγώτερον χρόνον, καὶ δεκάκις ὀλιγωτέρους κόπους· παρουσίαζε δὲ καὶ δεκάκις ὀλιγωτέρους κινδύνους ἢ πρότερον.

Οὕτως οἱ ταξειδιῶται ἐπανεῖδον διαδοχικῶς ὅλα τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα εἶχον ἤδη περάσῃ,—τὰ ἴδια χωρία, τὰ ἴδια κτήματα, τὰ ἴδια στενά. Ὅταν ἔφθασαν πρὸ τοῦ κτήματος τοῦ Μπαρέ, ἡ Παυλίνα ἀνεμνήσθη μετὰ συγκινήσεως ὅτι ἐκεῖ θἀπέθνησκεν ἐκ τοῦ πυρετοῦ, ἂν ὁ Ἰάκωβος δὲν εὕρισκε τὸ πολύτιμον ἐκεῖνο παλοραδίτον. Ἔπειτα, ὄχι μακρὰν τοῦ Γουανάκου ἀνεγνώρισαν τὸ μέρος ὅπου ἡ ἀγέλη τῶν βοῶν προσεβλήθη ἀπὸ τοὺς ἠλεκτροφόρους ἐγχέλεις... Ἔπειτα, εἰς τὸ Δάνακον, ὁ Ἑλλὼκ παρουσίασε τὴν σύζυγόν του εἰς τὸν κ. Μανουὴλ Ἀσσομψιών, καὶ φαντάζεται τις τὴν ἔκπληξιν τοῦ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου ὅταν ἐπανεῖδεν ὡς ὡραίαν καὶ νεαρὰν γυναῖκα, τὸν ἀνεψιὸν τοῦ λοχίου Μαρσιάλη!

Τέλος τὴν 4 Ἰανουαρίου τὰ πλοιάρια εἰσῆλθον εἰς τὸν Ἀταβάπον καὶ ἠγκυροβόλησαν πρὸ τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου.

Πρὸ τριῶν μηνῶν, ὁ Ἑλλὼκ καὶ οἱ σύντροφοί του εἶχον ἀφίσῃ εἰς τὴν κωμόπολιν ταύτην τοὺς κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίναν. Ἄρα γε νὰ εὑρίσκοντο ἀκόμη ἐκεῖ;... Πολὺ ἀπίθανον. Ἀφ' οὗ ἐμελέτησαν κατὰ βάθος τὸ ζήτημα Ὀρενόκου-Γουαβιάρη θὰ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Βολιβάρην.

Καὶ τώρα ὑπὲρ τίνος ἐκ τῶν τριῶν ποταμῶν ἐλύθη τὸ ζήτημα; Ὁ Γερμανὸς Πατέρν ἦτο πολὺ περίεργος νὰ μάθῃ. Καὶ

ἐπειδὴ τὰ πλοιάρια θὰ ἔμεναν ἐκεῖ κατ' ἀνάγκην ὀλίγας ἡμέρας διὰ νὰ νεώσουν τὰς προμηθείας των, εἶχε καιρὸν νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειάν του.

Οἱ ταξειδιῶται ἀπεβιβάσθησαν καὶ κατέλυσαν εἰς τὸν οἰκίσκον, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε κατοικήσῃ ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Αὔθημερὸν ἐπεσκέφθησαν τὸν διοικητὴν

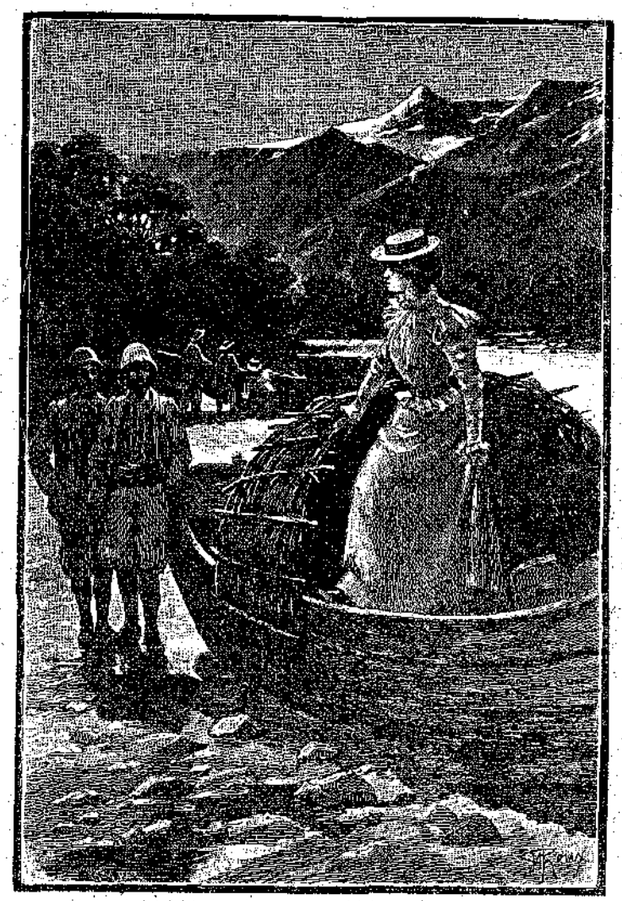

«Χαριτωμένη καὶ ὡς ἀγόρι, χαριτωμένη καὶ ὡς κόρη!» (Σελ. 402, στήλ. α'.)

ὁ ὁποῖος ἔμαθε μετ' εὐχαριστήσεως ὅλα τὰ λαβόντα χώραν εἰς Σάντα Ζουάναν, — τόσον τὴν καταστροφὴν τῆς συμμορίας τοῦ Ἀλφανίζ, ὅσον καὶ τὸ εὐτυχὲς πέρας τοῦ ταξειδίου· τοὺς ἐπληροφόρησε δὲ ὅτι οἱ τρεῖς γεωγράφοι ἐξηκολούθουν νὰ μένουν ἐκεῖ, — ὁποία ἔκπληξις! — συζητοῦντες ἀκόμη περὶ τῶν τριῶν ποταμῶν καὶ τόσον ἀσύμφωνοι, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἀρχήν!

Τώοντι τὴν ἰδίαν ἑσπέραν, οἱ ἐπιβάται τῆς Γαλλινέττας καὶ τῆς Μορίσκης ἔλαβον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ θλίψουν τὰς χεῖρας τῶν τριῶν ἐπιβατῶν τῆς Μαριπάρης.

Μετὰ πόσης χαρᾶς ὁ κ. Μιγκὲλ καὶ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐδεξιώθησαν τοὺς συνταξειδιώτας των! Καὶ μὲ ποίαν ἔκπληξιν ἐπανεῖδον τὸν Παῦλον... τὸν ἀγαπητὸν των Παῦλον εἰς τὴν βραχίονα τοῦ Ἑλλώκ, μὲ φορέματα γυναικεῖα...

— Δὲν μου λέγετε, σᾶς παρακαλῶ, διατί ἐμασκαρεύθη ἔτσι;

— Εἶνε ἁπλούστατον διότι ὑπανδρεύθη μ' ἐμέ, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ.

—Πῶς; ὑπανδρεύθητε τὸν Παῦλον Κερμὼρ; ἀνέκραξεν ὁ κ. Φέλιπ, ἀνοίγων ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ὄχι!... ἀλλὰ τὴν δεσποινίδα Παυλίναν Κερμὼρ.

— Μπᾶ! ἡ δεσποινὶς Παυλίνα Κερμὼρ... εἶπεν ὁ κ. Μεγκέλ.

—Εἶνε ἀδελφὴ τοῦ Παύλου, ἀπήντησε γελῶν ὁ Γερμανὸς Πατέρν. Βλέπετε πόσον τοῦ ὁμοιάζει;

Τέλος τὰ πράγματα ἐξηγήθησαν, καὶ οἱ νεόνυμφοι ἐδέχθησαν τὰ θερμὰ συγχαρητήρια τῶν τριῶν φίλων των.

—Καὶ ὁ Ὀρενόκος;... ἠρώτησεν ὁ Πατέρν· εὑρίσκεται ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν του;

— Ἐννοεῖται! ἀπεκρίθη ὁ κύριος Μιγκέλ.

—Εἶνε αὐτὸς λοιπὸν τοῦ ὁποίου τὰ ὕδατα ἔφεραν τὰ πλοιάριά μας μέχρι τῆς Σιέρρα - Παρίμας;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, τὰ πρόσωπα τῶν κ.κ. Φέλιπ καὶ Βαρίνα ἐσκυθρώπασαν, οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἐξέπεμψαν ἀστραπὰς — προμήνυμα καταιγίδος, —καὶ ἡ συζήτησις ἤρχισεν... Ὄχι δὲν ἦσαν σύμφωνοι, δὲν θὰ ἐσυμφωνοῦσαν ποτὲ ὁ Ἀταβαπιστὴς μὲ τὸν Γουαβιαριστήν! Καὶ διὰ νὰ μὴν ὑποχωρήσῃ ὁ εἷς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, θὰ ἦσαν πρόθυμοι νὰ διεκαιώσουν τὸν κ. Μιγκὲλ καὶ νὰ δώσουν τὴν νίκην εἰς τὸν Ὀρενόκον.

—Ἀπαντήσατε εἰς τοῦτο κύριε, ἀνέκραξέν ὁ κ. Βαρίνας καὶ ἀρνηθῆτε ἂν τολμᾶτε, ὅτι ὁ Γουαβιάρης δὲν ἐσημειώθη πολλάκις ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ὀρενόκου εἰς τὰ ἔργα γεωγράφων.

—Ἀμαθεστέρων ἀπὸ σᾶς, κύριε! διέκοψεν ὁ κ. Φέλιπ.

Βλέπετε, ὅτι ἡ συζήτησις ἐξετραχύνετο εὐθὺς ἀπὸ τὰς ὀλίγας λέξεις. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο παράδοξον, ἀφ' οὗ καθ' ἑκάστην, ἀπὸ πρωΐας μέχρι νυκτός, οἱ ἀντίπαλοι δὲν ἔκαμνον ἄλλο παρὰ νὰ συζητοῦν.

—Τὸ νὰ ἔχῃ τὰς πηγάς του εἰς τὴν Σιέρραν Σουμαπάζ τῆς Κολομβίας, ὑπέλαβεν ὁ κ. Βαρίνας, εἶνε ἀπείρως ἐντιμώτερον ἀπὸ τὸ νὰ πηγάζῃ... τὶς οἶδεν ἀπὸ ποῦ;

—Τὶς οἶδεν ἀπὸ ποῦ;! ἀντεῖπε ζωηρῶς ὁ κ. Φέλιπ. Πῶς τολμᾶτε, κύριε, νὰ μεταχειρίζεσθε τοιαύτας ἐκφράσεις ὅταν πρόκειται περὶ τοῦ Ἀταβάπου, ὁ ὁποῖος καταβαίνει ἀπὸ τὰς πεδιάδας τοῦ Ρίου Νέγρου;...

—Ἀλλὰ τὰ ὕδατα τοῦ Ἀταβάπου σας, κύριε Φέλιπ, εἶνε μελανὰ, καὶ οὔτε κατορθώνουν νὰναμιχθοῦν μὲ τὰ ὕδατα τοῦ Ὀρενόκου!

—Ἀλλὰ τὰ ὕδατα τοῦ Γουαβιάρη σας εἶνε ὑποκίτρινα, καὶ οὔτε τὰ διακρίνετε πλέον ἅμα περάσετε τὸν Ἅγιον Φερνάνδον!

—Ἀλλὰ ὁ Γουαβιάρης μου, κύριε Φέλιπ, εἶνε ποταμὸς κροκοδείλων· ἔχει μυριάδας ὅπως ὁ Ὀρενόκος· ἐνῷ ὁ Ἀταβάπος ἔχει ὁλωσδιόλου μικρὰ καὶ ἀσήμαντα ψαράκια, μαῦρα σὰν κι' αὐτόν!

Ἔπειτα στείλατε πλοῖα εἰς τὸν Ἀταβάπον σας, κύριε Φέλιπ, καὶ θὰ ἰδῆτε πόσον θὰ προχωρήσουν... ἐν' ᾧ τὰ πλοῖα τοῦ Γουαβιάρη τὸν ἀναπλέουν εἰς διάστημα χιλίων μιλλίων καὶ ἀκόμη περισσότερον!

—Τὶ σημαίνει αὐτὸ; Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι εἴμεθα ὁ ὑδρογραφικὸς δεσμὸς μεταξὺ Ἀμαζονίας καὶ Βενεζουέλας.

—Καὶ ἡμεῖς μεταξὺ Βενεζουέλας καὶ Κολομβίας!

—Ὄχι δὰ! διὰ τὴν συγκοινωνίαν αὐτὴν μήπως δὲν ἔχετε τὸν Ἀποῦρην;

—Καὶ σεῖς... μήπως δὲν ἔχετε τὸν Κασσικιάρην;

— Ὁ Γουαβιάρης σας δὲν ἔχει οὔτε χελῶνες!

—Ὁ Ἀταβάπος σας δὲν ἔχει οὔτε κουνούπια!

—Ἐπὶ τέλους ὁ Γουαβιάρης χύνεται εἰς τὸν Ἀταβάπον... κ' ἐδῶ μάλιστα... κατὰ τὴν γνώμην ὅλου τοῦ κόσμου.

—Ὄχι! ὁ Ἀταβάπος χύνεται εἰς τὸν Γουαβιάρην!... Αὐτὸ ὅλοι οἱ τίμιοι ἄνθρωποι τὸ λέγουν!

Ἐν ᾧ ἀντηλλάσσοντο οἱ μύδροι οὗτοι ὁ κ. Μιγκὲλ ἐξηκολούθει νὰ μειδιᾷ, ἀφίνων ἡσύχως τὸν Ὀρενόκον νὰ ῥέῃ ἀπὸ τῆς Σιέρρας Παρίμας, νὰ διανύῃ τὰ δισχίλια καὶ πεντακόσια χιλιόμετρά του,

καὶ νὰ χύνεται διὰ πεντήκοντα βραχιόνων εἰς τὸν Ἀτλαντικόν...

Ἐν τούτοις αἱ προετοιμασίαι ἐπροχώρουν. Τὰ πλοιάρια, ἐπιθεωρηθέντα, ἐπισκευασθέντα ἐφοδιασθέντα μὲ τρόφιμα, ἦσαν ἕτοιμα πρὸς ἀπόπλουν διὰ τὴν 9 Ἰανουαρίου.

Ὁ Ἰάκωβος καὶ ἡ Παυλίνα Ἑλλὼκ ἔγραψαν τότε πρὸς τὸν πατέρα των ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἐλησμόνησαν νὰναφέρουν οὔτε τὸν λοχίαν Μαρσιάλην οὔτε τὸν μικρὸν Ἰνδόν. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη θὰ ἔφθανεν εἰς Σάντα - Ζουάναν διά τινος τῶν ἐμπόρων, οἱ ὁποῖοι συνήθως ἀναπλέουν τὸν ποταμὸν περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς βροχερᾶς ἐποχῆς.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεως, οἱ ταξειδιῶται μετέβησαν τελευταίαν φορὰν εἰς τοῦ διοικητοῦ. Κατὰ τὴν ἑσπερίδα ταύτην ἔγινεν ἀνακωχή, καὶ ἡ ὑδρογραφικὴ συζήτησις δὲν ἐπανελήφθη. Ὄχι ὅτι εἶχεν ἐξαντληθῆ, ἀλλ' οἱ συζητηταὶ εἶχον ἐμπρός των μῆνας καὶ ἔτη διὰ νὰ τὴν ἐξακολουθήσουν.

— Λοιπόν, κύριε Μιγκέλ, ἠρώτησεν ἡ Παυλίνα, ἡ Μαριπάρη σας δὲν θὰ συνοδεύσῃ τὴν Γαλλινέττα καὶ τὴν Μορίσκην;

— Καθὼς φαίνεται, ὄχι, κυρία μου, ἀπήντησεν ὁ κ. Μιγκέλ, ἀρκετὰ στενοχωρημένος ἄλλως τε, διότι θὰ παρετείνετο ἡ διανομή του παρὰ τὴν συμβολὴν τοῦ Γουαβιάρη καὶ τοῦ Ἀταβάπου.

— Ἔχομεν νὰ καθαρίσωμεν ἀκόμη μερικὰ σπουδαῖα σημεῖα... ἐδήλωσεν ὁ κ. Βαρίνας.

— Καὶ νὰ κάμωμεν ἐρεύνας... προσέθεσεν ὁ Φέλιπ.

— Τότε λοιπὸν καλὴν ἐντάμωσιν, κύριοι... εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ.

— Καλὴν ἀντάμωσιν;... ἠρώτησεν ὁ Μιγκέλ.

— Μάλιστα... ἀπεκρίθη ὁ Γερμανὸς Πατέρν... εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον... ὅταν θὰ ξαναπεράσωμεν... μετὰ ἓξ μῆνας... διότι δὲν εἶνε πιθανὸν ὅτι θὰ ἔχῃ τελειώσῃ τὸ ἀτελείωτον ζήτημα τοῦ Ὀρενόκου...

Τὴν ἐπαύριον, 9 Ἰανουαρίου, οἱ ταξειδιῶται, ἀποχαιρετίσαντες τὸν διοικητὴν, τὸν κ. Μιγκὲλ καὶ τοὺς συντρόφους του, ἐπεβιβάσθησαν, καὶ τὰ πλοιάρια, παρασυρόμενα ὑπὸ τοῦ ρεύματος τοῦ ποταμοῦ, — Ὀρενόκου, Γουαβιάρη ἢ Ἀταβάπου, ἀδιάφορον! — ἀπεμακρύνθησαν μὲ μεγάλην ταχύτητα.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἡ Παυλίνα ἐπανεῖδε τὸ μέρος, ὅπου τὰ πλοιάρια εἶχον ναυαγήσῃ, τὴν θέσιν ἀκριβῶς ὅπου ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ τὴν εἶχε σώσῃ μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας του ζωῆς, κατὰ τὸν τρόμερὸν ἐκεῖνον σουμπάσκον.

— Ναί, Παυλίνα μου... εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ἐδῶ ἦτο...

— Καὶ ἐδῶ, Ἰακωβέ μου, σοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ μὴν ἐγκαταλείψῃς τὸν ἀγαπητόν σου Παῦλον... νὰ τὸν συνοδεύσῃς μέχρι τέλους...

— Καὶ ποῖος δὲν ἔμεινεν εὐχαριστημένος;... ἀνέκραξεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν. Ἄ, ὁ λοχίας Μαρσιάλης! Βέβαια δὲν ἦτο καθόλου εὐχαριστημένος ὁ θεῖος τοῦ ἀνεψιοῦ του!

Τὰς ἀκολούθους ἡμέρας, τὰ πλοιάρια, βοηθούμενα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, διήνυσαν μεγάλα διαστήματα εἰς ὀλίγον σχετικῶς χρόνον· διῆλθον χωρὶς πολλὴν δυσκολίαν τὰ στενὰ τῆς Ἀτούρης, ἀντιπαρῆλθον τὸ στόμιον τοῦ Μέτα, ἀφῆκαν ὀπίσω τὴν πολίχνην Καρίβην καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν Τίγραν, τὸ κτῆμα τοῦ κ. Μιραμπάλ. Ἐδῶ οἱ ταξειδιῶται ἐξεπλήρωσαν τὴν ὑπόσχεσίν των, καὶ ἀποβιβασθέντες ἐφιλοξενήθησαν ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ὑπὸ τοῦ λαμπροῦ τούτου ἀνθρώπου. Καὶ μὲ ποίαν ἀγαλλίασιν εἰλικρινῆ τοὺς συνεχάρη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ταξειδίου των, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ συνταγματάρχου καί... τὰ ἐπίλοιπα».

Εἰς τὴν Οὐρβάναν, τὰ πλοιάρια ἀνεώσαν τὰς προμηθείας των διὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ταξειδίου.

— Θυμᾶσθε ἐδῶ τὲς χελῶνες; ἀνέκραξεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν. Χιλιάδες χιλιάδων!...

— Εἰς τὸ χωρίον αὐτὸ συνηντήθημεν διὰ πρώτην φορὰν, κύριε Πατέρν, εἶπεν ἡ Παυλίνα.

«Καὶ ποῖος δὲν ἔμεινεν εὐχαριστημένος;... ἀνέκραξεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν.» (Σελ. 413 στήλ. β'.)

— Χάρις εἰς τὰ καλὰ ὀστρακόδερμα, πρὸς τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ εἴμεθα εὐγνώμονες, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ.

— Βεβαιότατα! καὶ θά τους δείξωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας, τρώγοντές τα μὲ πολλὴν ὄρεξιν! προσέθεσεν ὁ Πατέρν.

Τέλος, τὴν 25 Ἰανουαρίου, τὰ πλοιάρια ἔφθασαν εἰς Καϊκάραν.

Ἐδῶ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ, ἡ Παυλίνα καὶ ὁ Γερμανὸς Πατὲρν ἀπεχωρίσθησαν τοὺς κυβερνήτας καὶ τοὺς ναύτας τῶν πλοιαρίων των, εὐχαριστήσαντες αὐτοὺς θερμότατα διὰ τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἀφοσίωσίν των.

Ἀπὸ τὴν Καϊκάραν, τὸ ἀτμόπλοιον τοῦ Ἀπούρη μετέφερε τοὺς ταξειδιώτας μετὰ διήμερον πλοῦν εἰς Βολιβάρην, ὁπόθεν ὁ σιδηρόδρομος τοὺς μετέφερεν εἰς Καρακάσην.

Μετὰ δέκα ἡμέρας εὑρίσκοντο εἰς τὴν Ἀβάναν, παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ Ἐρεδιᾶ, καὶ μετὰ εἰκοσιπέντε ἡμέρας εἰς τὴν Εὐρώπην, Γαλλίαν, Βρετάνην, Σαὶν-Ναζαίρ, Νάντην.

Τότε ὁ Γερμανὸς Πατὲρν εἶπε:

— Ξεύρεις, Ἰάκωβε, ὅτι διηνύσαμεν πέντε χιλιάδες μίλλια ἐπὶ τοῦ Ὀρενόκου; . . . Δέν σου φάνη κάπως μακρὺ αὐτὸ τὸ ταξεῖδι;

— Ὄχι εἰς τὴν ἐπιστροφήν! ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ, ὁ ὁποῖος ἐκύττάζε τὴν Παυλίναν, εὐτυχῆ καὶ μειδιῶσαν.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥ «ΘΑΥΜΑΣΙΟΥ ΟΡΕΝΟΚΟΥ»

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1902

Τὸ Μέγα Δάσος — Ἡ Βοεροπούλα. — Ὁ Ἄσωτος Υἱός. — Ὁ Φασουλάκης Δὸν Κιχώτης. — Ἡ κυρία Τρομάρα. — Ὁ παράφορος Ἀχιλλεύς, κτλ.

ΓΑΠΗΤΟΙ μου φίλοι,

Σήμερον τελειόνω τὸ 23ον ἔτος μου, καὶ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου εἰσέρχομαι εἰς τὸ 24ον.

Τὸ ἔτος 1902 εἶνε λοιπὸν ἡ παραμονὴ τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος μου. Ἓν ἔτος ἀκόμη, καὶ ἡ Διάπλασίς σας ἑορτάζει τὸ πρῶτον της Ἰωβιλαῖον, τὸν πρῶτόν της Σταθμὸν εἰς τὴν μακρὰν αὐτὴν σταδιοδρομίαν, — διότι συμπληρόνει αἰσίως ὁλόκληρον Τέταρτον Αἰῶνος, ἀφότου ἤρχισε νὰ ἐκδίδεται, νὰ ἐπισκέπτεται τὰς ἑλληνικὰς οἰκογενείας, νὰ χαραποιῇ, νὰ τέρπῃ, νὰ διδάσκῃ, νὰ μορφώνῃ τοὺς Ἑλληνόπαιδας...

Καὶ τὸ ἔτος 1902, κατὰ τὸ ὁποῖον θὰ προετοιμασθῶμεν διὰ τὴν Μεγάλην Ἑορτήν, πρέπει νὰ εἶνε τοιοῦτον, ὥστε νὰ ἑλκύσῃ καὶ νὰ ἐνθουσιάσῃ περισσότερον παντὸς ἄλλου τοὺς φίλους μας συνδρομητάς, νὰ τους φανατίσῃ, νὰ τους κάμῃ νὰ διαδώσουν παντοῦ τὴν ἀγάπην τῆς Διαπλάσεως, νὰ προσηλυτίσουν καὶ ἄλλους πολλοὺς εἰς τὴν οἰκογένειάν μας, νὰ ξεσπαθώσουν μετὰ θερμοτέρου ζήλου, ναυξήσουν, νὰ πολυπλασιασθοῦν, οὕτως ὥστε ἡ ἐρχομένη Εἰκοσιπενταετηρὶς νὰ ἑορτασθῇ ὑπὸ μεγάλου πλήθους Ἑλληνοπαίδων καὶ νὰ λάβῃ χαρακτῆρα ἀληθῶς πάνδημον καὶ πανελλήνιον.

Ἀλλ' ἰδοὺ ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος, τὸν ὁποῖον ἵδρυσα ὡς πρώτην καινοτομίαν τοῦ 1902, καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἰμποροῦμεν νὰ ἐλπίζωμεν πολλά... Δι' αὐτὸ ὅμως δὲν ἀρκοῦν τὰ βραβεῖα, τὰ ὁποῖα ἐπροκήρυξα. Πρέπει καὶ ὁ νέος τόμος τοῦ 1902 νὰ εἶνε τόσον ἔκτακτος, τόσον ὡραῖος, τόσον ἑλκυστικός, ὥστε εὐθύς, εἰς τὴν πρώτην πρότασιν, εἰς τὴν πρώτην πρόσκλησιν νὰ ὑπείκουν πρόθυμοι οἱ ὑποψήφιοι συνδρομηταί, καὶ τὸ ἔργον τῶν ξεσπαθωμένων φίλων μας νὰ διευκολύνεται. Πρέπει δηλαδὴ ὁ τόμος τοῦ 1902 νὰ εἶνε τόσον ἐνδιαφέρων εἰς ὕλην, εἰς εἰκόνας, εἰς κίνησιν, εἰς ζωήν, ὥστε ἀντὶ νὰ παρακαλοῦνται οἱ νέοι συνδρομηταί, νὰ παρακαλοῦν αὐτοί.

Τὸ πρόγραμμά μου ἀνέκαθεν εἶνε: κάθε τόμος ἀνώτερος τοῦ προηγουμένου. Ἀλλ' ὁ τόμος τοῦ 1902 θὰ εἶνε ἀνώτερος κατὰ πολύ. Περὶ τούτου εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε ἀπὸ τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύσω.

Εἶνε τὰ ἑξῆς:

Α'.—ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ, τὸ νεώτατον μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βέρν, μὲ τὰς θαυμασίας εἰκόνας τοῦ Roux, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου. — Ἐκινδυνεύσαμεν νὰ μὴ ἔχωμεν φέτος μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βέρν! .. Οἱ ἰατροὶ ἔδιδον πολὺ ἀνησυχαστικὰς πληροφορίας περὶ τῆς ὑγείας τοῦ γηραιοῦ συγγραφέως, ὁ ὁποῖος παρ' ὀλίγον νὰ χάσῃ τὴν ὅρασιν. Ἀλλ' ὁποία εὐτυχία! Ἡ ἰσχυρά του κρᾶσις ἐνίκησεν, ἡ ὑγεία του ἀποκατεστάθη, καὶ ἀντὶ ἑνός, ὁ Ἰούλιος Βέρν προσέφερε φέτος δύο μυθιστορήματα εἰς τοὺς ἀπειροπληθεῖς ἀναγνώστας καὶ θαυμαστάς του. Ἐν ἐξ αὐτῶν, — φέρει τὸν ἀριθμὸν 89 εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἔργων τοῦ γνωστοτάτου τούτου συγγραφέως, — εἶνε τὸ Μέγα Δάσος, τὸ ὁποῖον θαπολαύσετε φέτος. Γάλλος κριτικός, γράφων περὶ αὐτοῦ, εἶπεν: «Ἂν ὁ Ἰούλιος Βέρν δὲν βλέπῃ ὅπως ἔβλεπεν ὅταν ἦτο τριακονταετής, γράφει ὅμως καὶ σκέπτεται ὅπως καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν ἐκείνην. Καὶ τῷ ὄντι τὸ Μέγα Δάσος ἀποδεικνύει ὅτι ἡ φαντασία τοῦ μεγάλου συγγραφέως νεάζει ἀκμαία καὶ θαυμαστή. Συντομώτερον τοῦ «Ὀρενόκου», χωρὶς μεγάλας περιγραφὰς — καυραστικὰς διὰ νεαροὺς ἀναγνώστας, — τὸ μυθιστόρημα τοῦτο διακρίνεται διὰ τὰς περιπετείας του, διὰ τὰ ἐπεισόδιά του, διὰ τὴν γοργότητά του, καὶ κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον εὐθὺς ἀπὸ τὰ πρῶτα κεφάλαια. Μᾶς ἀποκαλύπτει τὰ μυστήρια ἑνὸς ἀπεράντου δάσους τῆς Ἀφρικῆς, τὸ ὁποῖον διασχίζουν τέσσαρες τολμηροὶ ταξειδιῶται, πεζῇ, ἐξαναγκασθέντες εἰς τοῦτο ὑπὸ ἀγέλης ἐλεφάντων, ἡ ὁποία συνέτριψε τὰ ἁμάξιά των καὶ διεσκόρπισε τὸ κερβάνιόν των... Εἰς τὸ δάσος ἀπαντοῦν τὸν δόκτωρα Γιοχάουζεν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ μέσα εἰς ἕνα ὑάλινον κλωβόν, διὰ νὰ μελετήσῃ τὴν γλῶσσαν τῶν πιθήκων, καὶ αἰχμαλωτίζονται ὑπὸ ὀρδῆς ἀγρίων, ἀνθρωποπιθήκων ἢ πιθηκοανθρώπων, καὶ μεταφέρονται εἰς τὸ ἐναέριον χωρίον των, καί .... Ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σάς τα εἴπω ὅλα! Περιμένετε ὀλίγον, καὶ θὰ μου εἰπῆτε ἂν ἀνεγνώσατε ποτὲ περιεργότερον μυθιστόρημα.

Β'.—Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ, μυθιστόρημα τοῦ Παύλου Ρολάν, μὲ καλλιτεχνικωτάτας εἰκόνας τοῦ Bertrand, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Κίμωνος Ἀλκίδου. — Ὁ πόλεμος τοῦ Τρανσβάαλ, ὁ ὁποῖος μᾶς συγκινεῖ ἐπὶ δύο ἤδη ἔτη, ἔχει πολλοὺς ἥρωας νὰ ἐπιδείξῃ. Βόερ ἢ Ἄγγλος, ἄνδρας ἢ γυναῖκας, μεγάλους ἢ μικρούς. Ἀλλ' ὁ ἡρωϊσμὸς καὶ ἡ φιλόπατρία τῆς μικρᾶς Βοεροπούλας, τῆς ἡρωΐδος τοῦ μυθιστορήματος Γουϊλελμίνας, δὲν ἔχει ἐφάμιλλον οὔτε εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον, οὔτε ἴσως εἰς κανένα ἄλλον. Μόνη, μὲ μίαν σκύλλαν καὶ μ' ἕνα νεαρὸν λέοντα, τιθασσευμένον, ἡ Γουϊλελμίνα κάμνει θαύματα. Καὶ μὲ πόσην τέχνην μᾶς την παρουσιάζει ὁ συγγραφεύς! Μὲ τί ζωηρὸν ὕφος διηγεῖται τὰς ἀνηκούστους περιπετείας της! Ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων δρώντων προσώπων, πόσον περίεργοι καὶ παλμώδεις αἱ περιπέτειαι!

Τί φοβερὰ ἐκείνη ἡ ἐκδρομὴ εἰς τὸ χωρίον τῶν Ζουλού, πρὸς ἀπελευθέρωσιν δύο μικρῶν αἰχμαλώτων!.. Ἔξοχον, συγκινητικώτατον μυθιστόρημα! Εἶμαι βεβαία ὅτι αἱ σελίδες του θὰ βραχοῦν μὲ τὰ θερμότερα δάκρυα, καὶ ὅτι αἱ καρδίαι τῶν φίλων μου θὰ αἰσθανθοῦν τοὺς παλμοὺς τῶν εὐγενεστέρων, τῶν ἱερωτέρων αἰσθημάτων!..

Γ'.—Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ, μυθιστόρημα τοῦ Λουδοβίκου Μορέν, μὲ φαιδροτάτας εἰκόνας τοῦ ἰδίου, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Λουκιανοῦ Χαρμοσύνου. — Ὁ Λουδοβῖκος Μορέν, συγγραφεὺς συγχρόνως καὶ ζωγράφος, ἔγραψεν αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα καὶ τὸ εἰκονογράφησε τόσον ἀφθόνως καὶ λαμπρῶς, ὥστε δὲν ἠξεύρει κανεὶς τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ, τὸ κείμενον ἢ τὰς εἰκόνας! Εἶνε εὐφυέστατον, ζωηρότατον, ἀστειότατον. Κλαίει κανείς... ἀπὸ τὰ γέλια, ὅταν το διαβάζῃ. Καὶ πραγματικῶς, μᾶς ἐχρειάζετο ἓν τοιοῦτον ἔργον φαιδρόν, διὰ νὰ γελάσωμεν, ἔπειτα ἀπὸ τὰς συγκινήσεις τῆς Βοεροπούλας. Σᾶς προλέγω ὅμως ὅτι εἰς τὸ τέλος θὰ δακρύσετε ἀληθινά, διότι εἰς τὸ τέλος ὁ Ἄσωτος Υἱὸς γίνεται καὶ αὐτὸς συγκινητικός. Εἶνε ἡ ἱστορία ἑνὸς εὐγενοπαιδος πολὺ ζωηροῦ καὶ φιλοδόξου, ὁ ὁποῖος ζητεῖ ἀπὸ τὸν πατέρα του αὐθαδῶς τὸ μερίδιον τῆς κληρονομίας του, καὶ ἀπέρχεται εἰς ἀναζήτησιν μέλλοντος. Ἀλλὰ πρῶτα εἰς τὸ Παρίσι καὶ ἔπειτα εἰς τὴν Βενετίαν, — ὅπου παρευρισκόμεθα εἰς τὰ θαυμάσια καρναβάλια της, — ὁ μικρὸς εὐγενὴς ἐξοδεύει ἀφειδῶς τὰ χρήματά του εἰς διασκεδάσεις, καὶ συγχρόνως πίπτει εἰς χεῖρας κατεργαρέων, οἱ ὁποῖοι τον ραδιουργοῦν, τὸν περιπαίζουν, τὸν κλέπτουν, τὸν ἀπογυμνώνουν, τὸν ἀφίνουν χωρὶς πεντάραν, καὶ τον ἀναγκάζουν νὰ ἐπιστρέψῃ πεζὸς εἰς τὴν πατρίδα του... Ὅπως ὁ Ἄσωτος υἱὸς τοῦ Εὐαγγελίου, καταντᾷ καὶ ὁ ἥρως μας εἰς τόσην ἀθλιότητα, ὥστε βόσκει χοίρους καὶ ποθεῖ νὰ χορτασθῇ μὲ τὰ ξυλοκέρατα, τὰ ὁποῖα ἔτρωγον... Τότε ἀποφασίζει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πατέρα του καὶ νὰ πέσῃ εἰς τοὺς πόδας του... Ἀλλὰ θὰ τον δεχθῇ, θὰ τον συγχωρήσῃ;... Ὤ, τί ἀγωνιώδεις καὶ συγκινητικαὶ σελίδες! Ἀλλ' ἕως νὰ φθάσωμεν εἰς αὐτάς, ἀπὸ πόσας ἄλλας φαιδρὰς θὰ περάσωμεν, πόσα κωμικὰ ἐπεισόδια καὶ περιπετείας θά μας διηγηθῇ ὁ συγγραφεὺς μὲ τὸ φαιδρὸν ὕφος του καὶ τὰς φαιδροτέρας του εἰκόνας!

Δ'.—Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ, ἀνάγνωσμα διὰ πολὺ μικρὰ παιδία, εἰκονογραφημένον. — Ἡ Κυρὰ-Μάρθα, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὰ καλά της παιδιά, ἀπεφάσισε φέτος νὰ τα βλέπῃ κάθε ἑβδομάδα τακτικὰ καὶ νὰ τοις διηγῆται τὴν ἱστορίαν της. Θὰ τοις διηγηθῇ πολλὰς ἱστορίας μὲ ὡραίας εἰκόνας, καὶ ἡ πρώτη ἐξ αὐτῶν θὰ εἶνε μία νέα ἱστορία τοῦ παλαιοῦ μας φίλου Φασουλάκη, ὁ ὁποῖος διαβάζει τὸν Δὸν-Κιχώτην, καὶ ἀποφασίζει νὰ τον μιμηθῇ. Φανταθῆτε πλέον τί γίνεται! Ἄ, σᾶς βεβαιῶ ὅτι καὶ οἱ μεγάλοι θὰ διαβάζουν εὐχαρίστως τὸν μικρὸν Δὸν Κιχώτην. — Ἔπειτα ἡ Κυρὰ-Μάρθα θὰ σας διηγηθῇ κατὰ σειρὰν τὴν Κυρίαν Τρομάραν, τὸν Παράφορον Ἀχιλλέα καὶ ἀκόμη μίαν ἢ δύο ἱστορίας, ἀλλὰ περὶ αὐτῶν δὲν ἠθέλησε νὰ μου εἴπῃ, διότι, λέγει, δὲν εἶνε ἀκόμη καιρός.

Διὰ τὰ ἄλλα, δὲν ἔχω τόπον νὰ ἐκταθῶ. Ἀρκεῖ νὰ σας εἴπω, ὅτι θὰ δημοσιεύω **μαγικὰς εἰκόνας** συχνότατα (ἁπαξ καὶ ἴσως δὶς τοῦ μηνός), ὅτι ὁ κ. Φαίδων σᾶς ἑτοιμάζει τὰς **Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς** του καὶ ἄλλα διάφορα, ὅτι οἱ λοιποὶ συνεργάται μου ἔχουν ἑτοιμα διηγήματα, ποιήματα, κωμῳδίας, δραμάτια καὶ χίλια δυό, ὅτι θὰ προκηρύξωμεν πλῆθος Διαγωνισμῶν, ὅτι θὰ ἔχωμεν ζωηροτάτην Ἀλληλογραφίαν καί..... δὲν πιστεύω νὰ θέλετε ἄλλα, διὰ νὰ πεισθῆτε ὅτι ὁ τόμος τοῦ 1902 θὰ εἶνε πραγματικῶς ἔξοχος καὶ κατὰ πολὺ ἀνώτερος ὅλων τῶν προηγουμένων. Σεῖς δὲ οἱ ξεσπαθωμένοι, ἠμπορεῖτε τώρα νὰ εἴπητε εἰς τοὺς φίλους σας τί θὰ περιέχῃ φέτος ἡ Διάπλασις, καὶ ἂς ἀντιστάθοῦν πλέον ἂν ἔχουν τὴν δύναμιν, καὶ ἂς μὴν ἐγγραφοῦν ἀμέσως συνδρομηταί! Δὲν σας φαίνεται ἀδύνατον; Κρίνατε ἀπὸ τὸν ἑαυτόν σας. Δὲν θὰ ἐκάμνατε ἐπανάστασιν, ἂν σας ἔλεγαν ἔξαφνα οἱ γονεῖς σας, — χάριν ἀστειότητος ἢ πρὸς τιμωρίαν, — ὅτι δὲν θὰ σας ἐγγράψουν φέτος εἰς τὴν Διάπλασιν;

Καὶ τώρα, ἀγαπητοί μου, σᾶς ἀσπάζομαι ὅλους καὶ ὅλας ἐκ ψυχῆς, καὶ σας εὔχομαι μὲ ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν τὰς Ἑορτὰς καὶ τὸ Νέον Ἔτος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. (Συνέχεια)

— Ἀγαπητὲ ἀνεψιέ, εἶπε τότε ὁ βασιλεύς· μᾶς ἠπάτησαν μὲ μίαν ψευδῆ ἀναφορὰν περὶ σοῦ, ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος την ἔκαμε θὰ τιμωρηθῇ. Ἀπόψε θὰ σε ἀποχαιρετίσωμεν, ἀλλὰ δι' ὀλίγας ἡμέρας. Ἡ βασίλισσα καὶ ἐγὼ θὰ ἐπιστρέψωμεν αὔριον τὸ πρωὶ εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς Βλαισίας. Σὺ θὰ μείνῃς ἀκόμη ὀλίγον ἐδῶ, ἕως νὰ ἑτοιμασθοῦν αἱ στολαὶ τῶν ἀνδρῶν τῆς ἀκολουθίας σου, καὶ τὰ λοιπὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἐπίσημον ἡγεμονικὴν εἴσοδόν σου εἰς τὴν αὐλήν μας... Γάστων Δὲ Φουᾶ, ἀγαπητὲ ἀνεψιέ, εἶνε ἡ τελευταία φορὰ πού σε προσαγορεύω μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο· γονάτισε, διὰ νὰ δεχθῇς τοὺς τίτλους, τοὺς ὁποίους δὲν ἤθελα πρὶν νὰ σου χορηγήσω, νομίζων ὅτι εἶσαι ἀνάξιος αὐτῶν, ἐξαιτίας κάποιου, τὸν ὁποῖον θὰ τιμωρήσωμεν. Τώρα ἐγέρθητι, Γάστων, δοὺξ τοῦ Νεμοὺρ καὶ ὅλων τῶν ἐξαρτημάτων τοῦ πρώτου τούτου δουκάτου τῆς Γαλλίας.

— Μυρίας εὐχαριστίας! ἀπεκρίθη ὁ Γάστων, ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρα τοῦ Βασιλέως. Ἀλλ' ἐνθυμοῦμαι, Μεγαλειότατε, τοὺς εὐγενεῖς λόγους, τοὺς ὁποίους ἐπροφέρατε τὴν ἡμέραν τῆς ἀναρρήσεώς σας εἰς τὸν θρόνον. Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, εἴπατε, δὲν θὰ ἐκδικηθῇ τὰς ὕβρεις τοῦ δουκὸς τῆς Αὐρηλίας. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μιμηθῶ τὸ παράδειγμα τοῦτο, καὶ νὰ σας παρακαλέσω νὰ συγχωρήσητε τὸν κύριον Ὀρδερῖκον Γουϊλέρμον. Δὲν πταίει αὐτός, ἀλλ' ἐγώ, ὁ ὁποῖος τον ἐγέλασα, προσποιηθεὶς ὅτι εἶμαι ὅλως διόλου ἀγράμματος, διὰ νὰ τον τιμωρήσω, ἐπειδὴ με ἀπεκάλεσε «ξυπόλυτον ἀρχηγόν.» Συνέταξε καλῇ τῇ πίστει τὴν ἀναφοράν του, καὶ ἡ συνέπεια τῆς ἀστειότητός μου ἦτο νὰ περιπέσω πρὸς στιγμὴν εἰς τὴν δυσμένειαν τῆς Μεγαλειότητός Σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Ὅπου ἕκαστος ἐκπληροῖ τὸν προορισμόν του.

Μετὰ τινα ἔτη, τὸ θέρος τοῦ 1511, ὁ Γάστων δοὺξ τοῦ Νεμούρ, ἤδη νεανίας εἴκοσι καὶ δύο ἐτῶν, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς αὐλῆς, ὅπου διέπρεπεν εἰς τὴν πρώτην γραμμήν, καὶ μετέβη νὰ ἐπισκεφθῇ, μὲ μικρὰν ἀκολουθίαν, τὸν φίλον του Ἰωβῆνον, ἀποσυρθέντα πρὸ μηνὸς εἰς τὸν πύργον τοῦ Νολαί.

Οἱ δύο φίλοι εἶχον πραγματοποιήσῃ ἕως τώρα τὴν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν νὰ μὴ χωρισθοῦν. Ἐχειροτονήθησαν ἱππόται τὴν αὐτὴν ἡμέραν διὰ χειρὸς τοῦ μεγάλου Βαϋάρδου, ἀλλά, ἕνεκα τῆς εἰρήνης ἡ ὁποία ἐβασίλευε τοὺς χρόνους ἐκείνους εἰς τὴν Γαλλίαν, δὲν ἔλαβον ἀκόμη ἀφορμὴν νὰ ἐπιχειρήσουν τοὺς ἄθλους τοὺς ὁποίους ἐφιλοδόξουν.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του Ἰωάννου Δὲ Φουᾶ, ὁ Γάστων, ἀρχηγὸς ἤδη τοῦ οἴκου του, ἔσπευσε νὰ νυμφεύσῃ τὸν Ἰωβῆνον μὲ τὴν Ἀδελαΐδα. Κατ' αἴτησίν του, ὁ βασιλεὺς ἀνήγαγεν εἰς μαρκιζᾶτον τὸ κτῆμα τοῦ Νολαί, καὶ οὕτω ἡ Ἀδελαΐς, γενομένη μαρκησία, ἀνέκτησε τὸν τίτλον τῶν προγόνων της.

Ἐν τούτοις ἡ Ἀδελαΐς δὲν ἐφάνη εἰς τὴν αὐλήν, παρὰ μόνον τὴν ἡμέραν ποῦ ἐπαρουσιάσθη εἰς τοὺς Βασιλεῖς, διὰ νὰ τους εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν εὔνοιαν ἐκεί-

νην. Ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶν αὐλικῶν ἑορτῶν, ἐπροτίμα τὴν εὐτυχίαν τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας, καὶ διέμενε πάντοτε εἰς τὸ πύργον τοῦ Νολαί, εἴτε εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Βερνάζαυ. γαμήλιον δῶρον τοῦ Γάστωνος εἰς τοὺς παιδικούς του φίλους.

Ὅταν ὁ δοὺξ τοῦ Νεμοὺρ ἔφθασεν ἀπροσδοκήτως, οἱ πυργοδεσπόται τοῦ Νολαὶ ἐνόμισαν ὅτι ἤρχετο διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ νὰ βαπτίσῃ τὸν νεογέννητον υἱόν των. Ἀλλ' αἰτία σοβαρωτέρα ἔφερεν ἐκεῖ τὸν Γάστωνα. Διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἀρχηγὸς τοῦ

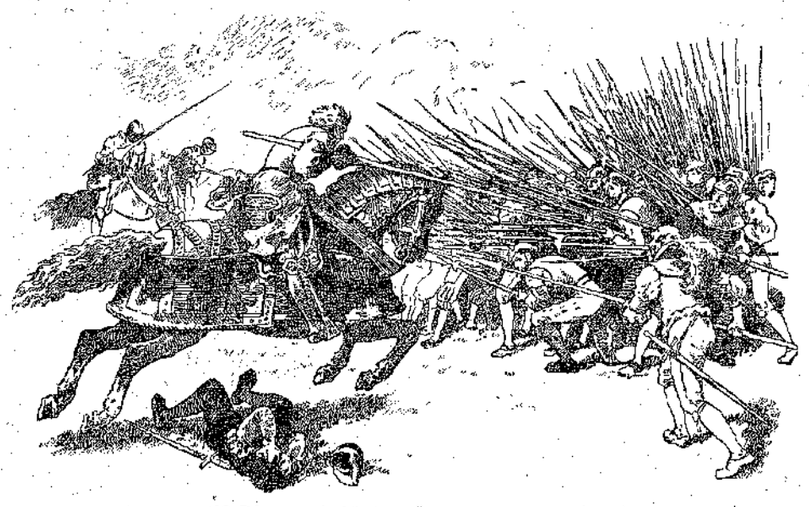

« Ὁ Γάστων καὶ οἱ δωδεκα ἄνδρες, οἱ ὁποῖοί τον ἠκολούθησαν, ἐπολέμησαν ὡς λέοντες » (Σελ. 417 στήλ. α'.)

στρατοῦ, ὁ ὁποῖος ἔμελλε νὰ πολεμήσῃ ἐν Ἰταλίᾳ, ἤρχετο νὰ τοὺς ἀποχαιρετίσῃ καὶ νὰ ἐπιφορτίσῃ τὸν Ἰωβῆνον νὰ στρατολογήσῃ ἐκ τῶν συμπατριωτῶν του τοὺς ἱκανοὺς νὰ φέρουν ὅπλα . . .

— Κ' ἐγώ, Ὑψηλότατε, ἐνόμιζα ὅτι ἤλθατε διὰ τὸ βάπτισμα, ἀνέκραξεν ἡ Ἀδελαΐς δακρύουσα· ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ὁμιλεῖτε περὶ πολέμου. . .

— Τὸ βάπτισμα γίνεται ἀμέσως, ἀπεκρίθη ὁ Γάστων, αφ' οὗ ὁ Δὸν Ἰουστῆνος εἶνε παρών. Ἀλλ' ἔπειτα, ἐμπρός, εἰς τὴν Ἰταλίαν! Θὰ ἐπανέλθωμεν ἐκεῖθεν φορτωμένοι καὶ οἱ δύο μὲ δάφνας· ἀλλ' ἂν πέπρωται νὰ ἀποθάνωμεν ἐκεῖ, θὰ τὸ κάμωμεν τόσον γενναίως, ὥστε καὶ οἱ ἐχθροὶ θὰ μας θαυμάσουν.

— Μὴ προλέγετε τόσον ἀπαίσια!

— Ἀρκεῖ ὅτι θὰ προσεύχεσθε διὰ τὸν «ξυπόλυτον ἀρχηγὸν» εἶπεν ὁ πρίγκιψ.

« Ξυπόλυτος ἀρχηγός! » ἀκόμη μίαν φορὰν ὁ Γάστων ἔγινεν ἄξιος τοῦ ὀνόματος τούτου. Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1512, εὑρίσκετο εἰς τὴν Βονωνίαν, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, ὁ ὁποῖος, ὑπὸ τὰς διαταγάς του, ἐπανειλημμένως εἶχε νικήσῃ τὰ ἰταλικὰ καὶ γερμανικὰ στρατεύματα, συμμαχοῦντα κατὰ τῆς Γαλλίας. Ἐκεῖ, ἀγγελιαφόρος τῷ ἔφερε τὴν εἴδησιν ὅτι ἡ φρουρά, ἡ ἀφεθεῖσα εἰς τὴν Βρεσκίαν, διέτρεχε τοὺς μεγαλητέρους κινδύνους. Οἱ Ἐνετοί, εἰσελθόντες εἰς τὴν πόλιν διὰ τῆς μεγάλης της ὑπονόμου, καὶ βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν κατοίκων, ἐξηνάγκασαν τὸν Γάλλον διοικητὴν νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ φρούριον. Ἀμέσως ὁ Γάστων ἔδωσε διαταγὴν νὰ ξεκινήσῃ ὁ στρατὸς καὶ νὰ μὴ σταθῇ παρὰ ἀφ' οὗ ἔφθανεν εἰς Βρεσκίαν, — ἀπόστασις τεσσαράκοντα περίπου λευγῶν.

Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐπιτελείου του, ὅταν τοις ἀνήγγειλε τὴν ἀπόφασιν ταύτην, τὴν ἐθεώρησαν ἀπραγματοποίητον.

— Ὑψηλότατε, εἶπεν ὁ γηραιότερος ἐξ αὐτῶν· διερμηνεύων τὴν γνώμην ὅλων τούτων τῶν Ἱπποτῶν, διαβεβαιῶ ὅτι ἀπαιτεῖτε ἀπὸ ἡμᾶς θαῦμα, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε πολεμισταὶ ἐπετέλεσαν. Ἐν τούτοις θὰ δοκιμάσωμεν, τόσον ἀπὸ ὑπακοὴν ὅσον καὶ ἀπὸ ἀγάπην πρὸς ἀρχηγόν, ὁ ὁποῖος νομίζει κατορθωτὰ τοιαῦτα ἀνδραγαθήματα, ἄξια τῶν ἀρχαίων ἡρώων. Τὸ ἱππικὸν θὰ κατορθώσῃ ἴσως νὰ φθάσῃ· ἀλλὰ θὰ διασκορπισθῇ καθ' ὁδὸν ὅλη ἡ ὁρδὴ τῶν πεζῶν, ἡ ὁποία μᾶς συνοδεύει. Οἱ τυχοδιῶκται αὐτοὶ δὲν θὰ ἠμπορέσουν νὰ μας ἀκολουθήσουν!

—Οἱ πόδες τῶν «τυχοδιωκτῶν» ὅπως τους εἴπατε, ἀπεκρίθη ὁ Γάστων ζωηρῶς, δὲν θὰ κουρασθοῦν γρηγορώτερα ἀπὸ τοὺς πόδας τῶν ἵππων σας, διότι ὑπακούουν εἰς κεφαλάς, αἱ ὁποῖαι γνωρίζουν νὰ τρέχουν πρὸς τὸ καθῆκον καὶ πρὸς τὴν τιμήν.

Καὶ τῳόντι, οἱ στρατιῶται τοῦ Γάστωνος ἐπετέλεσαν τὸ πρωτάκουστον θαῦμα πορείας ἐσπευσμένης ὑπὸ χιονοστρόβιλον, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐμάστιζεν εἰς τὸ πρόσωπον, τοὺς ἀπετύφλωνε, καὶ ἐξήλειφε πᾶν ἴχνος δρόμου. Οὕτως ἔφθασαν ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Βρεσκίας. τὰ ὁποῖα ὑπερασπίζετο στρατὸς ἀξιόμαχος.

Συνεκροτήθη τότε πολεμικὸν συμβούλιον περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐφόδου. Ἡ γνώμη τοῦ ἐπιτελείου ἦτο ὅτι ἔπρεπε νὰ τάξουν ἐμπρὸς τοὺς « τυχοδιώκτας » περὶ τῶν ὁποίων, φαίνεται, ὀλίγον ἐφρόντιζαν οἱ εὐγενεῖς ἐκεῖνοι, θεωροῦντες τὴν ζωήν των ὀλιγώτερον πολύτιμον, ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων ὁπλιτῶν.

Εἷς μόνος ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν, ὄχι ὁ πλουσιώτερος εἰς τίτλους καὶ εἰς κτήματα, ἀλλ' ὁ ἀνδρειότερος καὶ ὁ χρηστότερος, ὁ ἀπαράμιλλος Ἱππότης Βαϋάρδος, εἶπε πρὸς τὸν Γάστωνα :

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν θα δειλιάσουν εἰς τὴν ἔφοδον· ἀλλ' εἶνε ἀνεπαρκῶς ὡπλισμένοι καὶ ἐντελῶς ἀθωράκιστοι. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑποστηριχθοῦν ἀπὸ ἑκατὸν τουλάχιστον πολεμιστάς. Ὑψηλότατε, ἐξαιτοῦμαι τὴν ἄδειαν νὰ τους βοηθήσω.

— Ἱππότα Βαϋάρδε, ἀνέκραξεν ὁ Γάστων μὲ παραφορὰν ἐνθουσιασμοῦ· δὲν θὰ σας ἀφήσω μόνον, νὰ διακινδυνεύσετε ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων μου· τὸ ὁρκίζομαι εἰς τὸ γενναῖον καὶ ἔντιμον ξίφος σας!

Τὴν ἐπαύριον, τὸ πρωΐ, τύμπανα καὶ σάλπιγγες ἤχησαν ἔφοδον. Οἱ Γασκῶνοι καὶ οἱ Πικαρδοὶ ἤρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὴν πρώτην τάφρον, μολονότι τὰ πετροβόλα τῆς πόλεως ἐμαίνοντο καὶ τὰ ὀχυρώματα ἐπληρώθησαν ἀπὸ λογχοφόρους.

Δὲν ἐχιόνιζε πλέον. Ἀλλὰ λεπτὴ βροχή, παγώνουσα ἐν ᾧ ἔπιπτεν, ἐκάλυπτε τὸ ἀνωφερὲς ἔδαφος μὲ στρῶμα κρυστάλλου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ πόδες τῶν στρατιωτῶν ὠλίσθαινον. καὶ ἔπιπτον οἱ μὲν ἐπὶ τῶν θέ. Τότε ὁ Γάστων ἀνέκραξε:

— Ἀρκετὰ παρέστησα ἐδῶ τὸν ἀνεψιὸν τοῦ βασιλέως· ἂς γίνω πάλιν ὁ «ξυπόλυτος ἀρχηγὸς» Ἐμπρός, ἱππικόμοι! ἀφαιρέσατέ μου τὴν πανοπλίαν! Γρήγορα! ...

Ἤδη εἶχεν ἀποβάλλῃ τὸν χαλύβδινον θώρακα καὶ τὰς σιδηρᾶς περιχειρίδας του. Εἰς ὀλίγα λεπτὰ ἔμεινε μόνον μὲ τὸν δερμάτινον χιτῶνά του καὶ τα ἐλαφρά του σανδάλια .

— Ὑψηλότατε, ἡ πολύτιμος ζωή σας.

— Ὑψηλότατε, δὲν θὰ ἠμπορέσετε....

Μάταιαι διαμαρτυρίαι, τὰς ὁποίας οὔτε ἤκουε πλέον! Ἐλαφρός, εὐκίνητος, ὠπλισμένος μόνον μ' ἓν δόρυ καὶ μὲ τὸ γυμνόν του ξίφος, ὥρμησεν ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του.

—Γαλλία! Γαλλία! ἀνέκραξε. Μαζί μου, Γασκῶνοι!

Μετ' ὀλίγον εὑρίσκετο μετὰ τοῦ Ἰωβήνου εἰς τὴν πρώτην γραμμήν. Τὸ στράτευμά του ἠκολούθησεν ἀκάθεκτον, καὶ διὰ τῆς ἐφόδου ταύτης, ἡ Βρεσκία ἔγινε

πάλιν Γαλλική. Ὁ Γάστων καὶ ὁ φίλος Ἰωβῆνος εὑρέθησαν πάλιν μαζὶ μετὰ ἕνα μῆνα, πρὸ τῆς Ραβέννης, κατεχομένης ὑπὸ τῶν Ἱσπανῶν. Ὁ νεαρὸς ἀρχηγὸς δὲν εἶχε δυνάμεις ἐπαρκεῖς· πολλοὶ τῶν στρατιωτῶν εἶχον λιποτακτήσῃ, πλουτήσαντες ἀπὸ τὴν λεηλασίαν τῆς Βρεσκίας.

Μολονοτοῦτο ὁ Γάστων ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ μάχην, διότι αἱ διαταγαὶ τοῦ βασιλέως τον ἐβίαζαν. Καθ' ἣν ὥραν περιεβάλλετο τὴν πανοπλίαν του, εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνήν του ὁ Ἰωβῆνος .

— Ὑψηλότατε, τῷ εἶπεν, ὁ ἥλιος ἀνετειλε κατακόκκινος. Σημεῖον ὅτι θὰ ρεύσῃ αἷμα πολύ... Ἦλθα νὰ σας καθικετεύσω, νὰ μὴν ἐπαναλάβετε τὰ παράτολμά που ἐκάματε εἰς τὴν Βρεσκίαν, καὶ που ἀνατριχιάζω ὅταν τα συλλογίζωμαι

— Ἔγινες πλέον ἐπιφυλακτικὸς καὶ φρόνιμος. Μαρκήσιε τοῦ Νολαί, ἀπεκρίθη ὁ Γάστων εὐθύμως. Φυσικὸν τοῦτο δι' ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐπραγματοποίησε τοὺς πόθους του. Ἔχεις τὸ κτῆμά σου, τὸν τίτλον σου καὶ πρὸ πάντων τὴν σύζυγόν σου. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔκαμα ἀκόμη τίποτε, διὰ νὰ γίνω ἄξιος τῆς ἰδικῆς μου . Καὶ ἡ ἰδική μου σύζυγος, εἶνε ἡ Δόξα! Βαδίζω πρὸς κάτακτησίν της, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατιωτῶν μου. Θὰ την φθάσω ; .. Ἀδιάφορον! Τώρα, ἀδελφὲ Ἰωβῆνε, φίλησέ με, διότι ἰδού, οἱ ἐπιτελεῖς μου ἔρχονται.

Ὁ Ἰωβῆνος ἴππευσε καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θέσιν του, σκεπτικός, μὲ προαισθήματα ἀπαίσια.

Ὁ Γάστων, ἄ, ὄχι, δὲν ἐφάνη καθόλου ἐπιφυλακτικὸς καὶ φρόνιμος, —ἐφάνη ἥρως! Ἀφ' οὗ ἐκέρδισεν ἐνδόξως τὴν μάχην, παρεσύρθη καὶ εἰς τὴν καταδίωξιν τῶν φυγάδων.

Αὐτὸς καὶ οἱ δέκα ἢ δώδεκα ἄνδρες, οἱ ὁποῖοί τον ἠκολούθησαν, ἐπολέμησαν ὡς λέοντες. Ὁ ἐξάδελφός του Λωτρέκ, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο παρὰ τὸ πλευρόν του, εἰς μάτην ἐφώναζε πρὸς τοὺς Ἱσπανούς:

—Φονεύσατέ με! φονεύσατέ μας ὅλους, ἀλλὰ σεβασθῆτε τὸν ἀδελφὸν τῆς βασιλίσσης σας, τὸν εὐγενῆ Γάστωνα Δὲ Φουᾶ!

Παρακλήσεις μάταιαι! Ὁ Γάστων ἔπεσε μετ' ὀλίγον νεκρός, μὲ δεκαπέντε πληγὰς εἰς τὸ στῆθος καὶ εἰς τὸ πρόσωπον! Ὅταν μετ' ὀλίγας στιγμὰς οἱ Γάλλοι ἦλθον νὰ πάρουν τὸ πτῶμά του, εὗρον λιπόθυμον παρὰ τοὺς πόδας του τὸν Ἰωβῆνον, ὁ ὁποῖος ἐπέζησε παρὰ τὰς ἑπτὰ πληγάς του, τὰς ὁποίας ἔλαβεν εἰς τὴν μάχην ἐκείνην.

Μὲ τὴν καρδίαν συντετριμμένην ὑπὸ τῆς λύπης, παρευρέθη εἰς τὴν ἐπίσημον κηδείαν τοῦ Δουλὸς τοῦ Νεμούρ, ἡ ὁποία ἐτελέσθη εἰς τὴν Μητρόπολιν τοῦ Μιλάνου. Καὶ πρὶν ἀναχωρήσῃ ἐξ Ἰταλίας, εἶδεν ἐγειρομένην παρὰ τὴν Ραβέννην,— εἰς τὴν ἰδίαν ἐκείνην θέσιν ὅπου, ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐκπνεύσῃ συγχρόνως μὲ τὸν κύριόν του καὶ φίλον του,—καὶ μικρὰν πυραμίδα, ἡ ὁποία δεικνύει ἀκόμη τὸ μέρος. ὅπου ἐφονεύθη ὁ ἥρως.

Ὡς μόνη παρηγορία δι' ὅ,τι εἶχε χάσῃ τῷ ἔμενε τώρα ἡ ἀνάμνησίς του. Τὴν μετεβίβασεν ὡς ἱερὸν κειμήλιον εἰς τοὺς ἀπογόνους του, καὶ σήμερον ἀκόμη μετὰ τόσους αἰῶνας, ὑπάρχουν γάλλοι ἀξιωματικοί, καυχώμενοι ὅτι κατάγονται ἀπὸ τὸν Ἰωβῆνον τῆς Μαζέρης, τὸν ὁποῖον ἐξηυγένησεν ἡ ἀφοσίωσίς του πρὸς τὸν Γάστωνα Δὲ Φουᾶ, τὸν ἐθνικὸν τῆς Γαλλίας ἥρωα.

Τίποτε δὲν ἔλειψε πρὸς ἐκδήλωσιν τοῦ πένθους τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ λαοῦ ὁλοκλήρου : Ὁ Λεμαὶρ συνέθεσε τὸν ἐπιτάφιον τοῦ Δουκὸς τοῦ Νεμούρ εἰς στίχους λατινικοὺς καὶ γαλλικούς· ἀλλ' ὅ,τι προφυλάττει κάλλιον τὸν Γάστωνα Δὲ Φουᾶ ἀπὸ τὴν λήθην, εἶνε ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς πατρίδος πρὸς τοὺς νεαροὺς ἥρωας, τοὺς ἀποθανόντας ὑπὲρ αὐτῆς!

ΦΩΚΙΩΝ ΘΛΕΡΟΓ

ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥ «ΑΝΕΨΙΟΥ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ»

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΑΣ ΠΑΙΔΑΚΙ

— Τί νάνε 'στὸν γαλάζιον οὐρανὸν
ἐκεῖνη δά ἡ γραμμὴ πού τον χαράζει;
— Εἶνε κοπάδι ἄσπρων γερανῶν
ποῦ ταξειδεύει δίχως ν' ἀποστάζῃ.

— Σηκώνουν χελιδόνια 'στὰ φτερὰ
καὶ τα πηγαίνουν 'στοὺς ζεστοὺς τοὺς τόπους;
— Ναί, μὰ σηκώνουν ὅμως καὶ μωρὰ
ποῦ στέλνει ὁ Θεὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους;
— Καὶ τ' εἶνε, χελιδόνι ἢ μωρὸ
ποῦ ὁ πιὸ μεγάλος κουβαλεῖ 'στὴν πλάτη;
— Εἶν' ἀγγελοῦδι, δῶρο, ποῦ θαρρῶ
πῶς ὁ Θεὸς 'στοὺς οὐρανοὺς φυλάττει.

— Καὶ τίνος νὰ το στέλνῃ; γιὰ νὰ ἰδῶ!
μονάχος προχωρεῖ, στέκουν οἱ ἄλλοι!
— Δὲν βλέπεις; νάτος ἔρχεται γιὰ ἐδῶ·
ὦ τί χαρὰ ἀνέκφραστη. μεγάλη

— Καὶ κάθεται 'στὴ στέγη μας ψηλὰ!
τὸ ἀγγελοῦδι ἐκεῖ ἐπάνω ἀφίνει.
— Φεύγει γιὰ ναῦρῃ τἄλλα τὰ πουλιά·
σὲ μᾶς, τὸ πρῶτό μας παιδάκι δίνει.

[Ἀπὸ τὰ «Τραγούδια τῆς Κόρης μου»] ΦΑΚ.

Ο ΛΑΧΑΝΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΟΥΛΙΩ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΒ.

Ὁ Λαχανάκης καὶ ἡ Μαρουλιὼ ἔμειναν εἰς τὸ σπίτι τῆς καλῆς γυναίκας κ' ἐπέρασαν μαζί της ζωὴν εὐτυχισμένη. Ὅσον ἦσαν μικροί, ἔπαιζαν 'στὸ κατῶφλί της κ' ἐκοιμοῦνταν 'στὴν ἀγκαλιά της. Ἔπειτα ἅμα ἐμεγάλωσαν, ἐπανδρεύθηκαν.

Τότε ἐπῆγαν 'στὸν λαχανόκηπό που ἤξευραν; κ' ἐπῆραν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ μαρούλια καὶ ἀπὸ τὰ λάχανα, ἕνα σωρὸ ἀγοράκια καὶ κοριτσάκια, καί τα ἔκαμαν παιδιά τους.

Κ' ἔζησαν ἐκεῖνοι καλὰ κ' ἐμεῖς καλλίτερα.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

[ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ :— Ἀναλόγως τοῦ ἐκ τῶν ἑκάστοτε εἰσφορῶν τῶν συνδρομητῶν μας, (καὶ παντὸς ἄλλου ἐπιθυμοῦντος νὰ συνεισφέρῃ) συναχθησομένου ποσοῦ, θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ Σχολεῖα τόμοι τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς, ὅπως δοθῶσιν ὡς δῶρα εἰς τοὺς ἐπιμελεστέρους ἀπόρους μαθητὰς καὶ μαθητρίας. **Αἱ εἰσφοραί**, ἐξ οἱουδήποτε ποσοῦ δεκταὶ καὶ εἰς γραμματόσημα, στέλλονται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς *Διαπλάσεως τῶν Παίδων*.]

ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΚΤΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν.	*Δρ.*	521,35
Νοσταλγοῦσα Ἑλληνίς.	»	4 40
Σκληρὸς Βράχος.	»	2,—
Ξανθὴ Γαλανομμάτα.	»	—.55
Ἀδελφοὶ Δ. Παπαδήμα	»	2,—
Κωπηλάτις Κύθνου.	»	1,—
Πανταχοῦ Παρών.	»	1,—
Ἑλληνικὴ Ψυχή.	»	—,70
Ἀντώνιος Κ. Παπαγεωργίου.	»	—,50
Ξενιτευμένη Σινωπὶς (4,55+4,80	»	9,35
Ἀλεξάνδρα Η. Λαλαούνη.	»	—,50
Εὐθ. Ι. Ἀλεξογιάννης.	»	1,—
Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς.	»	1,—
Ἀγησίλαος Β. Σπαθαρόπουλος.	»	3,40
Ζουλέϊκα	»	3,—
Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου	»	2,—
Ἐν ὅλῳ μέχρι 19 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ.	Δρ.	554,75

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ ΤΟΥ 1901

[Δημοσιεύομεν κατωτέρω συνέχειαν καὶ τέλος τοῦ Καταλόγου τῶν φίλων μας, οἱ ὁποῖοι *ἐξεσπάθωσαν* κατὰ τὸ ἔτος 1901. Εἰς ἕκαστον τούτων, ἐκτὸς τοῦ σταλέντος Δώρου, ἀπονέμονται καὶ τόσα Εὔσημα [Ε] ὅσοι εἶνε οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐγγραφέντες συνδρομηταί. Κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ παλαιοῦ Ξεσπαθώματος, διὰ κάθε 40 συνδρομητάς, ὑπεχρεούμεθα νὰ ἐκδίδωμεν ἓν φύλλον δωδεκασέλιδον. Ἐξεδώσαμεν ἤδη ἓν (τὸ ὑπ' ἀρ. 3 τοῦ 1901). Ὀφείλομεν ἀκόμη ἄλλα *τέσσαρα*, ταῦτα δὲ θὰ ἐκδώσωμεν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1902]

Β' ΔΕΛΤΙΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Κόρη τοῦ Λάλα (ἐξεσπάθωσε καὶ ἐνέγραψε 2 συνδρομητάς), **Αἰχμάλωτος Χελιδὼν** (1), Ξενιτευμένη Σινωπὶς (3), Ψάρι τῆς Ξηρᾶς (1), Ἔνσαρκον Ἔαρ (1), Λυκοῦργος Ν. Κογεβίνας (1), Κικκὴ Ν. Σαραντάρη (1), Κύκνειον Ἆσμα (2), Ναυτοπούλα της Ἄνδρου (4), Ἀνθοῦσα Νεότης (1), Ἐλπὶς τῶν Δυστυχῶν (2) Μέλλουσα Καλόγρηα (1), Ἀθ. Σ. Μούγιας (1), Θεόδ. Π. Τρικογλίδης (2), Ἀδαμαντία Δ. Παναγιωτοπούλου (2), Διαψευσθεῖσα Ἐλπίς, (3), Ἀεροναυτοπούλα (1) Κ. Γ. Γιαβάσογλους (1), Σωκρ. Ν. Καροῦσος (1), Σπήλαιον τῶν Μουσῶν (2), Μαριγὼ Δ. Πεζᾶ (1), Ροδόχρους Μηλέα (1), Χαμένη Εὐτυχία (3), Πενθοῦσα Καρδία (2), Παναγ. Παπαευστρατίου (1), Π. Λ., ἐκ μέρους τοῦ «Συνεταιρισμοῦ Σμύρνης,» (1), Ἀνδρ. Γ. Σταματόπουλος (2), Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου (3), Βενετία Α. Παντσαλῆ (3), Ἀρτανιάν (2), Ροδόπη Ροδοπούλου (1), Θωρακίτης (1), Μαραμένο Φύλλο (1), Παῦλος Χ. Χριστίδης (3), Βασιλ. Μπούσιος (2), Κ. Καμπουρόπουλος (1), Χιώτης Σουλιώτης (1), Χαριλ. Α. Ναΐδης (1) Δίχρωμος Φούξια (1), Αἰκατ. Παραμυθιώτου (1), Λευκὸν Κρῖνον (2), Ι. Δ. Ἀλεξάνδρου (1), Μαρίκα, Σαπφὼ καὶ Γεωργ. Λ. Ἐνυάλη (2), Ἀσκληπιάδης (1), Διονυσία Γ. Μπαγδατοπούλου (2), Μιθριδάτης (2), Ἐλενίτσα Στυλιανίδου (1), Π Χ. Χριστόπουλος (1), Μουράτιος Παπαδόπουλος (1), Διον. Ν. Παναγιωτόπουλος (1), Τρικυμιώδης Μαλέα (1), Λέων τῆς Θαλάσσης (1), Λοξίας (1), Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως (2), Δ. Α. Χ. Κυριαζῆς (1), Ι. Σ. Παυλίδης (3), Ξενιτευμένος Σινωπεὺς (5), Κυκλαδίτης (1), Ὑπερήφανος Λέων (2), Βασ. καὶ Ν. Κ. Παμπούκη (1), Ὀνειροπόλος Ψυχὴ (1), Νέμος (1), Δ. Ἀδαμούλης (1), Ι. Χ. Βαφειάδης (1), Δ. Ν. Νικολαΐδης (1), Χουσῆ Α. Ἀναστασιάδου (1), Ἄνθος τοῦ Μαΐου (2), Λευκόπτερος Ἄγγελος (1), Νικ. Αθ. Ταλεαδοῦρος (1), Θαλασσινὸς Ζωγράφος (1), Ζωηρὰ Φλὸξ (1), Ν. Ε. Τσιτσίνεας (1), Ἀρισ. Καρακουλάκης (1), Ι. Α. Τριφτανίδης (1), Πικραμένη Καρδοῦλα (1), Προσωπιδοφόρος Ἱππότης (1), Μαριγὼ Φ. Πολύζου (1), Κωνστ. Δονᾶτος (1), Χρυσόθρονος Μίθρας (4), Ξανθὴ Γ. Σωτηρίου (1), Παρ. Μ. Τζωάννου (2), Θεὰ τῆς Γεωργίας (1), Μάνος Ν. Κυπριάδης (2), Νοσταλγοῦσα Ἑλληνὶς (1), Ἰατρὸς τῶν Συνδρομητῶν (1), Περικλ. Δ. Σκέφερης (1), Ἄγγελος Αὐγερινὸς (1), Ἀπότομος Βράχος (2), Μίλτας Λ. Διονυσιάδης (2) Χιακὴ Μαργαρίτα (1), Ζιζάνιον Γυμνασίου (2), Ι. Α. Παπαγιάννης (1), Θ. Δ. Ξιφιλῖνος (1), Προκυμαία τῆς Σμύρνης (1), Κορινθιακὸν Κῦμα (1), Κῦμα τοῦ Δουνάβεως (1), Ποιμενὶς τοῦ Παναχαϊκοῦ (1), Πανταχοῦ Παρὼν (1), Διοπτροφοροῦσα (2), Σκιὰ Δρυὸς (1), Πτερωτὴ Ταξειδιῶτις (1), Γευρόσπαστον (2), Κωνστ. Σ. Κεχαγόγλους (1), Τριφύλλι (1), Χλόη τῆς Θαλάσσης (1), Ἀμβρακιῶτις Αὔρα (1), Ἰωάν. Ι. Σουρμελῆς (1), Ἀνοιξιάτικη Βραδυὰ (1), Σκληρὸς Βράχος (1), Κρόταλος (1), Χιονισμένος Μάϊος (2).

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ μαθητῶν.

— Ἐγὼ πῆρα εἰς τὰς ἐξετάσεις μου δύο ἄριστα μεγάλα.

— Καὶ γι' αὐτὸ καμαρόνεις ;... Ἀμ' ἐγὼ που πέρνω κάθε μέρα δύο *ἄριστα μέ... τσάϊ*;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυστηριώδους Φύσεως

* * *

Ὁ Διδάσκαλος : — Τάκη, εἰς ποίαν μάχην ἀπέθανεν ὁ Ἐπαμεινώνδας ;

Τάκης (ἑτοίμως) :— Μά... νομίζω ὅτι εἰς τὴν τελευταίαν του...

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Βεδουΐνας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 43ου ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

Ἡ Φώφη καὶ ἡ Γιαγιὰ τῆς Φώφης εἶνε ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον εἰς τὴν εἰκόνα. Κυττάξετε ! Τὸ αὐτὶ τῆς Φώφης, εἶνε τὸ μάτι τῆς γιαγιᾶς· τὸ περιδέραιον τῆς Φώφης εἶνε τὸ στόμα τῆς Γιαγιᾶς, ὁ λαιμὸς τῆς Φώφης εἶνε τὰ χείλη τῆς Γιαγιᾶς ὁλόκληρη ἡ κατατομὴ τῆς Φώφης εἶνε ἡ μύτη τῆς Γιαγιᾶς, καὶ ὁ τράχηλος τῆς Φώφης εἶνε τὸ πηγοῦνι τῆς Γιαγιᾶς... Τί ἔκπληξις δι' ὅσους δὲν κατώρθωσαν νὰ τὴν ἀνακαλύψουν, ἐνῷ τὴν εἶχαν ἐμπρός των ὁλόκληρη ! Ἀλλὰ μὴ νομίσετε ὅτι καὶ τώρα θὰ τὴν ἰδοῦν εὔκολα ὅλοι ! Χρειάζεται κάποιος κόπος διὰ νὰ συνειθίσῃ τὸ μάτι νὰ βλέπῃ πότε τὸ ἓν πρόσωπον καὶ πότε τὸ ἄλλο. Τέλος πάντων πολὺ ἐπιτυχημένη αὐτὴ ἡ Μαγικὴ Εἰκών.

Τὸ ἐξώφυλλον τοῦ παρόντος τόμου καὶ ὁ Πίναξ τῶν Περιεχομένων θὰ διανεμηθοῦν εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως» τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα, μαζὶ μὲ τὰς Ἀγγελίας διὰ τὸν Ἕκτακτον Διαγωνισμὸν τοῦ Ξεσπαθώματος.

Ἔλαβα καὶ τὸ *καρνὲ* τοῦ χοροῦ, ὁ ὁποῖος ἐδόθη εἰς τὴν Σμύρνην ὑπὸ τῆς Νέας Λέσχης πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Στόλου καὶ εἰς τὸν ὁποῖον διέπρεψαν, ὡς μανθάνω, τόσαι συνδρομήτριαί μου. Τί καλλιτεχνικὸν που εἶνε αὐτὸ τὸ *καρνέ* ! Καὶ πῶς νὰ μὴν εἶνε, ἀφ' οὗ, ἐτυπώθη εἰς τὸ περίφημον Λιθογραφεῖον τῆς «Ἀμαλθείας» ;

Σ' εὐχαριστῶ, *Μικρὲ Φιλόπατρι*, διὰ τὸ θερμὸν ἐνδιαφέρον σου καὶ τὴν τόσην τρυφερὰν ἐπιστολήν σου. Ἔλαβα τὰς Πνευματικάς σου Ἀσκήσεις καὶ μὴν ἀνησυχῇς.

Χωλὲ Διάβολε, ἀνέγνωσα μὲ πολλήν μου εὐχαρίστησιν τὴν ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν μοῦ περιγράφεις τόσον ζωηρὰ τὴν ραγδαίαν ἐκείνην βροχὴν καὶ τὸ μούσκευμά σου. Ὅσον διὰ τὸ Λαχεῖον... καὶ βέβαιά που δεν εἶνε κάθε μέρα τοῦ Ἅη-Γιαννιοῦ !

«Εἶδα τὸν νέον Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος, — μοῦ γράφει ἡ *Ἀμαρυλλίς*, — καὶ μακαρίζω ὅσους θἀγωνισθοῦν ὑπὲρ τοῦ εὐγενοῦς αὐτοῦ σκοποῦ. Διότι, γιὰ συλλογίσου, ἀγαπητή μου, πόσα κορίτσια καὶ ἀγόρια θὰ ὠφεληθοῦν ποῦ θα ἐγγραφοῦν εἰς τὴν Διάπλασιν, τῆς ὁποίας μόνον τὸ ὄνομα γνωρίζουν.» — Βεβαιότατα καὶ δι' αὐτὸ θὰ εὐγνωμονοῦν πάντοτε ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θὰ τα ἐγγράψουν.

Νὰ μὴν εὐχαριστῇς ἐμὲ διὰ τὰ δῶρά σου, *Κελαϊδίστρα*, ἀλλὰ τὴν Τύχην, καὶ εὔχομαι νὰ σου εἶνε εὐμενὴς εἰς ὅλην σου τὴν ζωήν, διότι εἶσαι καλὸ κορίτσι καὶ το ἀξίζεις. Σὲ εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας περὶ ξεσπαθώματος.

Φιλόπατρι Ἴων, ἡ ἐπιστολή σου μὲ κατεμάγευσεν. Ἐπιθυμῶ νά μου γράφῃς συχνά, καὶ ἀκόμη ὅταν θὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν πατρίδα σου. Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε δύσκολον νὰ στέλλῃς τὰς ἐπιστολάς σου εἰς κανένα φίλον σου εἰς Σμύρνην, καὶ αὐτὸς νὰ μοῦ τας διευθύνῃ. Τί λέγεις ;

Γυμνάσιον Χίου, σοῦ ἐγκρίνω τὸ νέον σου ψευδώνυμον, μὲ τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας δι' ὅσα θὰ ἐνεργήσῃς πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν.

Ποντικέ, σου ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες καὶ φαντάζομαι τὴν χαράν σου, τώρα ποῦ θὰ ἔχῃς τόσα βιβλία. Βλέπεις τί καλός που εἶνε ὁ μπαμπᾶς καὶ πόσον φροντίζει νὰ σ' εὐχαριστῇ; Προσπάθει λοιπὸν καὶ σὺ νά τον εὐχαριστῇς πάντοτε, καὶ νὰ εἶσαι εὔτακτος, ἐπιμελὴς εἰς τὰ μαθήματά σου, προσεκτικὸς εἰς τὸ γράψιμόν σου, καὶ τὰ λοιπά. Ἔ, δὲν νομίζεις ὅτι ἔχεις αὐτὸ τὸ καθῆκον ;

Τσιγγαρέλα, ἦσουν λοιπὸν ἀσθενὴς ποῦ δέν μου ἔγραφες τόσον καιρὸν ; χαίρω ποῦ ἔγινες καλά. Σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τῆς θείας σου, καὶ *σὲ παρακαλῶ νὰ διαβιβάσῃς* τὰ συλλυπητήριά μου εἰς τὴν ἐξαδέλφην σου. Τὸ ξεσπάθωμα λοιπὸν προοδεύει, ἔ; Τί καλὰ ! Εἶπα κ' ἐκεῖνο ποὺ μου γράφεις εἰς τὸν κ. Παπαδόπουλον.

Μαθήτρια τοῦ... Γυμνασίου ἡ φίλη μου *Σπαρτιᾶτις Χειλωνίς* ! Μάλιστα, ἐνεγράφη εἰς τὴν Β' Τάξιν τοῦ Γυμνασίου, καὶ κατώρθωσε νὰ ξεπεράσῃ ὅλους της τοὺς συμμαθητάς. Εὖγε, τὴν συγχαίρω καὶ της εὔχομαι καὶ Πανεπιστήμιον.

Καὶ ἄλλη ὁμολογία πίστεως σήμερον. Ἡ φίλη μας *Μυστηριώδης Φύσις*, μολονότι ἐσήκωσε *κότσο* καὶ ἔγινε πλέον *δεσποινίς*, δὲν σκοπεύει νὰ μὲ ἀφίσῃ οὔτε φέτος οὔτε τοῦ χρόνου, «διότι, λέγει, θέλει νὰ ἴδῃ τὸ περιοδικόν μας εἰς ὅλην του τὴν ἀκμήν, καὶ νὰ εἶνε καὶ αὐτὴ συνδρομήτρια.» Ἂς μάθουν λοιπὸν αἱ φίλαι μου *κοτσοφόροι* ὅτι θὰ ἔχουν καλὴν συντροφιάν.

Βεβαίως, *Αὔρα τοῦ Πηλίου*, ἅμα μοῦ γράφῃς τακτικώτατα, θὰ βλέπῃς τακτικώτατα τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις. Νά σου ζήσῃ ἡ γατίτσα Ρατὸν (καλὰ την εἶπας).

Τὸ ἠξεύρω, *Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς*, ὅτι ἐκδίδονται ἑκάστοτε περιοδικά, μιμούμενα τὴν «Διάπλασιν» ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Ἀλλ' ὅσοι δὲν ἔχουν πρωτοτυπίαν καὶ ἐννοοῦν νὰ οἰκειοποιοῦνται τοὺς κόπους τῶν ἄλλων, ποτὲ δὲν κάμνουν ἔργα μακρόβια. Διότι ὁ κόσμος που ἐννοεῖ, δὲν τὰ ὑποδέχεται εὐμενῶς. Ἀπόδειξις ὅτι τὰ περιοδικὰ αὐτὰ ζοῦν... ὅσον καὶ τὰ ρόδα.

Εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς τὸ τοκομερίδιον, *Σιωπηλὴ Νύξ*, ἀλλὰ συστημένον· μόνον ἐπὶ πληρωμῇ εἰμπορεῖς νὰ δημοσιεύσῃς τοιαύτην πρότασιν. Μὴ φοβῆσαι, καὶ δὲν ἀπεκλείσθης ἀπὸ τὸν Διαγωνισμόν.

«Τί καλὰ θὰ ἦτο, ἀγαπητή μου Διάπλασις, μόλις ἐγεννᾶτο κανεὶς να τα ἠξεύρῃ ὅλα καὶ νὰ μὴ ἔχῃ ἀνάγκην νὰ μελετᾷ...» Εὑρέτε ποῖος μοῦ τα γράφει αὐτά ; Ὁ *Κουασιμόδος*, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπιμελεστέρους μαθητὰς τοῦ Γυμνασίου. Καὶ ὅμως ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ εἴπῃ : «Τί ὀκνηρὸς ποῦ θὰ εἶνε !» Ὁ *Κουασιμόδος* ὀκνηρός ; Θεὸς φυλάξοι ! Ἀφ' οὗ μεθαύριον, φαντασθῆτε, θὰ μου ἐγγράψῃ κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω πόσους συνδρομητάς.

Εὖγε διὰ τὴν ὡραίαν μετάφρασιν, *Λευκὸν Κρῖνον* [ΕΕ]. Ἡ Κικὴ σε ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματόσημα καὶ σε ἀντασπάζεται. Ἄ, τί κρῖμα νὰ μὴν ἔχω τόπον νά σου ἀπαντήσω εἰς ὅλα ἔσα μου γράφεις !

Σ' εὐχαριστῶ, καλή μου *Ζαππίς* καὶ πραγματικῶς ἦτο γοῦρι ἡ συνδρομή σου, διότι ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μοῦ ἔρχονται βροχηδόν. Ἐπέρασεν ὁ πονοκέφαλος, πάει ;... *Δόξα σοι ὁ Θεός !*

Ἂν ἡ φιλόλογος αὐτὴ κυρία, φίλε *Δ. Πικτύνη*, μεταφράζει καλὰ ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, εὐχαρίστως· ἀλλὰ πρέπει νὰ ἰδῶ κάποιαν μετάφρασιν. Κ' ἐγὼ πολλάκις ἐσκέφθην νὰ δημοσιεύω πολυχρόμους εἰκόνας, ἀλλ' εἰς τὰ ἐδῶ τυπογραφεῖα δὲν ὑπάρχουν τὰ κατάλληλα μηχανήματα. Ἔπειτα ἡ συνδρομὴ ἔπρεπε ναὐξήσῃ πολύ, καὶ δὲν θὰ το ἤθελαν ὅλοι.

Τὸ *Κύκνειον Ἆσμα* μοῦ συνιστᾷ ἕνα πτωχὸν καὶ φιλόμουσον παιδί, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ διακαῶς νὰ γίνῃ συνδρομητής μου. Ποῖος ἐκ τῶν φίλων μου θὰ ἔχῃ τὴν καλωσύνην νά το ἐγγράψῃ; Ἂς *ἴδωμεν !*

Κανὲν παράπονον δὲν ἔχω ἐναντίον σου, *Πενθοῦσα Καρδία* καὶ σε ἀγαπῶ ὅπως ὅλας μου τὰς φίλας. Ἀλλ' ὅταν μοῦ γράφῃς ἓν δελτάριον τόσον στενογραμμένον, καὶ μάλιστα μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφήν σου (εἰς τὸ ἴδιον δελτάριον ἐννοῶ) πῶς θέλεις ἐγὼ νά σου ἀπαντήσω ἐκτενῶς ; Γράφετέ μου ἀπὸ μίαν ἐπιστολὴν καθεμία, καθαρογραμμένην, τακτικήν, εὐανάγνωστον, καὶ νὰ ἰδῆτε πῶς θά σας ἀπαντῶ.

Βλέπετε ὅτι συχνὰ παραπονοῦμαι κατὰ τῆς ψιλογραφίας καὶ ὅμως κάποτε, διὰ νὰ οἰκονομήσω χῶρον καταφεύγω κ' ἐγὼ εἰς αὐτήν. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως, ὅτι ἡ τυπωμένη ψιλογραφία δὲν εἶνε κουραστικὴ ὅσον ἡ χειρόγραφος. Θέλω νὰ εἴπω, ὅτι ἡ Ἑνδεκάτη Κυριακὴ ἐτυπώθη μὲ ψιλὰ στοιχεῖα, διότι ἂν ἐτυπώνετο μὲ τὰ συνήθη μας, θὰ ἔπιανε δέκα σελίδας καὶ τότε τί θὰ ἐγίνετο ἡ ἄλλη ὕλη...

Ροδόχρους Βιολέττα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Αἱ προτάσεις σου, μὲ τὸ νέον ψευδώνυμον, εἰς τὸ προσεχές.

Ξενιτευμένε Σινωπεῦ, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας σου. Ἀλλὰ πῶς εἶσαι δυσαρεστημένος ποῦ δὲν ἐδημοσίευσα τὰ δύο σου Αἰνίγματα ; Δὲν γνωρίζεις ὅτι αἱ Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις δημοσιεύονται κατόπι Διαγωνισμοῦ ; Ἰδὲ τὸν Ὁδηγόν.

Εὐχαριστῶ ὅσους ἀνενέωσαν τὴν συνδρομήν των, ὅσους ἐξεσπάθωσαν, ὅσους μοῦ ἔστειλαν ἀπαντήσεις εἰς Διαγωνισμούς. Ἀδύνατον, ἐλλείψει χώρου, νἀπαντήσω ἐδῶ εἰς τὰς ἐπιστολάς των.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Βὲν-Ζώην* (καλὰ το ἰδιάβασα;) *Λέοντα τῆς Φλωρεντίας* (Κ.Λ. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον·) Εὐφυᾶ *Βλάκα* (Κ. Κ. αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ἐσημείωσα καὶ εἰς τὰς Ἀσκήσεις σου·) *Κυανοῦν Βόσπορον* (Β. Π. ὅλα ὡραῖα, ἀλλ' αὐτὸ μοῦ ἐφάνη ὡραιότερον·) *Ξανθομαλλοῦσαν* (Α. Ω.) *Παφλαγονικὸν Ἀστέρα* (Λ. Α. τὸ μόνον ἐλεύθερον·) *Ζάμπαν* (Α. Β. ἀλλὰ τί σημαίνει;) καὶ *Χιακὸν Κρῖνον* (Α. Β. διὰ τὸν φόβον τῶν... ἀνιχνευτῶν!)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι : ἡ *Ποιμενὶς τοῦ Παναχαϊκοῦ* ἀσπάζεται τὰς Ἐσωτερικὰς τοῦ Ἀρσακείου Ἀθηνῶν.— ἡ *Κελαϊδίστρα* εὐχαριστεῖ τὴν *Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα* διὰ τοὺς στίχους ποῦ της ἔκαμε καὶ τὴν συγχαίρει διὰ τὰς προόδους της εἰς τὴν ποίησιν, τὴν ὁποίαν ἡ ἐμπνεύουν τὰ νέφη... τὰ ζοφερά — ὁ *Κλεόδημος Βουδούρης* ἐρωτᾷ τὴν *Σοφίαν Περιβολαροπούλου* ἐὰν ἔλαβε καὶ τὰ τρία εἰκονογραφημένα δελτάρια ποὺ της ἔστειλε —ἡ *Μυστηριώδης Φύσις* ἀσπάζεται τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν*, τὴν πληροφορεῖ ὅτι τἀρχικά της εἶνε Ε. Λ. καὶ ζητεῖ τὰ ἰδικά της·—Τὸ *Ζιζάνιον Γυμνασίου* ἀσπάζεται τὸ *Μολὼν Λαβὲ* καὶ τὸν *Νυκτοκόρακα*, τοῦ ὁποίου ζητεῖ τὸ ὄνομα·— τὸ *Χαλκιδαΐκο Κουκλάκι* εὔχεται εἰς τοὺς ἐν Χαλκίδι συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίας μὲ ὑγείαν τὰς ἑορτάς· —ὁ *Ρωμαῖος Κικέρων* συλλυπεῖται τὴν *Πικραμένην Καρδοῦλαν* διὰ τὸν θάνατον τοῦ θείου της·— ὁ *Νυκτοκόραξ* συγχαίρει τὴν *Γλυκεῖαν Καρδίαν*, *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι* καὶ *Μαργαριτοφόρον* διὰ τὰ ὡραῖα των τετράδια. — ἡ *Ἀμετάβλητος Καρδία* ἀσπάζεται τὴν *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα* καὶ τὴν *Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν*· — οἱ *Δικηγόροι τῆς Νεολαίας* δέχονται εὐχαρίστως νὰ ὑπερασπισθοῦν τὸν συνδρομητὴν ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἐζήτησε τὴν συνδρομήν των, πληροφοροῦν δὲ τοὺς *Διοσκούρους* καὶ τὴν *Διοπτροφοροῦσαν* ὅτι εἰς μάτην νομίζουν ὅτι τοὺς ἀνεκάλυψαν·—ἡ *Χιακὴ Μαργαρίτα* ἀσπάζεται τὴν *Μέλλουσαν Καλόγρηαν* καὶ τὴν ἐρωτᾷ πῶς πηγαίνουν τὰ νεῦρα, δέχεται δὲ τὴν πρότασιν τῆς *Εὐρεσιακῆς Μαργαρίτας* καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της·— τὸ *Ζιζάνιον Γυμνασίου* ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ *Νυκτοκόρακος* καὶ ἀσπάζεται τὸ *Μολὼν Λαβέ*, πληροφορεῖ δὲ τὴν *Ρουμανικὴν Σημαίαν* ὅτι εἶνε περιττὸν νὰ ζητῇ τὄνομά του, διότι τὸ βλέπει τακτικά· τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* ἀσπάζεται τὸ *Τέμενος τῶν Μουσῶν* καὶ ζητεῖ τὄνομά του δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· ἐπίσης τὰ του *Λευκοῦ Ὑακίνθου* καὶ *Ὑπερηφάνου Λέοντος*·—ἡ *Μελαγχροινὴ τῆς Ἄνδρου* ἀσπάζεται τὴν *Πένθιμον Κυπάρισσον*, τὴν *Εὔθυμον Κόρην* μὲ τἀδελφάκια της, καὶ τὴν *Μικρὰν Ἀμαζόνα*, τὴν ὁποίαν χαίρει ὅτι θὰ ἐπανίδῃ—ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* πληροφορεῖ τὸ *Κεντρὶ* ὅτι ἐξεκαρδίστηκε ἀπὸ τὰ γέλοια ὅταν εἶδε τὴν γελοιογραφίαν της, καὶ το εὐχαριστεῖ που ἀπὸ τώρα της ἔβγαλε κότσο· τὸ *Ψεύτικο Τριανταφυλλάκι* ἀνεκάλυψε τὸν Β' *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* καὶ τον ἀσπάζεται·—ἡ *Κόρη τοῦ Στρυμῶνος* ἀσπάζεται τὴν *Ὑπερήφανην Ἑλληνίδα* καὶ ζητεῖ μετ' αὐτῆς ἀλληλογραφίαν·— ὁ *Δίοχος τοῦ Ἡλίου* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, ἡ δὲ *Βίγλα* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλόγρηαν*, *Χιωτοπούλαν* καὶ *Μαῦρο Σύννεφο*·— ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* ζητεῖ τἀρχικὰ τῆς *Ἀμαρυλλίδος* καὶ πληροφορεῖ τὴν *Παριστρίαν* ὅτι θὰ της εἴπῃ τὄνομά του ἀφ' οὗ μάθῃ τὸ ἰδικόν της·— τὸ *Κόκκινο Καπελάκι* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Ἀνθοδέσμην Μαργαριτῶν* *Κελαϊδίστραν* καὶ *Πικραμένην Καρδοῦλαν*·— ἡ *Χρυσόπτερος Ἀλκυὼν* χαιρετᾷ τὸ *Παραδείσιον Πτηνὸν* καὶ το ἐρωτᾷ πῶς πάει ἡ κιθάρα·— Ὁ *Αἰγεὺς* παρακαλεῖ τὸν *Στέφανον Δάφνης* νὰ εἴπῃ εἰς τὸν ἀδελφόν του πολλοὺς χαιρετισμοὺς καὶ τί γίνεται ;— Δι' ἄλλας πληροφορίας δὲν ὑπάρχει σήμερον τόπος. Τοῦ χρόνου !

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν : τὸ *Ἀϊ-Λάϊφ τῶν Πατησίων* μὲ τὴν *Ἀμαρυλλίδα* (διὰ νἀνταλλάξουν καὶ τὰ ὀνόματά των)—ἡ *Σημαία τῆς Ἐλευθερίας* μὲ τὴν *Ἐσμεράλδαν*, *Πενθοῦσαν Καρδίαν*, *Λοξίαν* καὶ *Ἄγγελον Αὐγερινὸν* (ἂν εὐαρεστοῦνται μὲ τὰ ὀνόματά των)— τὸ *Μανταρίνι τῆς Χίου* μὲ τὸν *Παμπόνηρον Κατεργάρην*, *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα* καὶ *Κόντε Παπαράκην*·—τὸ *Σκαφιδάκι* μὲ τὴν *Χρυσῆν Ἀνθοδέσμην*, *Λόρδον Βύρωνα*, *Κρητικὸν Κάστανον* καὶ *Σεμνὴν Κόρην*·— ὁ *Παμπόνηρος Κατεργάρης* μὲ τὴν *Χιονοσκεπῆ Δίρφην*, *Αὔραν τῆς Κερκύρας*, *Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα*, *Πενθοῦσαν Καρδίαν* καὶ *Ἀμυδρὰν Δάμψιν*·— ἡ *Ξανθὴ Μαυρομμάτα* μὲ τὴν *Πικραμένην Καρδοῦλαν*, *Σιωπηλὴν Νύκτα*, *Γαλλικὴν Ναυαρχίδα*, *Κελαϊδίστραν* καὶ *Μικρὰν Κατεργάραν*·— ἡ *Λευκὴ Ἀκακία* μὲ τοὺς *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας* καὶ *Ἀϊ-Λάϊφ τῶν Πατησίων* μὲ τὰ ὀνόματά των·— ἡ *Ἐσμεράλδα* μὲ τὸν *Δελαμιδλ*, *Χιονοσκεπῆ Δίρφην* καὶ *Κεντρί*·— ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* μὲ τὸ *Ἰόνιον Πέλαγος*· — ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* μὲ τὸν *Βασιλέα τοῦ Κατέργου*, *Θάλλουσαν Μυρσίνην*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Ἐλευσινίαν Θεὰν* καὶ *Σιωπηλὴν Νύκτα*·— ἡ *Ἀμβρακιῶτις Αὔρα* μὲ τὸ *Φουγάρο τῆς Εὐγενίας*, *Χαριτωμένην Κόρην*, *Ὑπερήφανην Ἑλληνίδα*, *Χιονοσκεπῆ Δίρφην* καὶ *Μέλλουσαν Καλόγρηαν* — ἡ *Κελαϊδίστρα* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Χαλκιδαΐκο Κουκλάκι*·— τὸ *Γυμνάσιον Χίου* μὲ τοὺς *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας*, *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι*, *Χιακὸν Ὁρίζοντα*, *Μαργαριτοφόρον* καὶ *Χαριτωμένην Μουρίτσαν*·— ὁ *Βασιλεὺς τοῦ Κατέργου* μὲ τὴν *Καυκασίαν*, *Εὐτυχῆ*, *Νεαρὰν Ὕπαρξιν* καὶ *Εὔχαριν* — οἱ *Δόκιμοι* μὲ τοὺς *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας* καὶ *Ξανθὴ Ναυτόπουλα*.—ἡ *Σπαρτιᾶτις Χειλωνὶς* μὲ τὴν *Πειραϊκὴν Αὔραν*·— τὸ *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* μὲ τὴν *Κυκλαμιάν*, *Μονόπατι*, *Χιώτην-Σουλιώτην*, *Σκληρὸν Βράχον* καὶ *Χιακὸν Ὁρίζοντα*·— ἡ *Ἑλληνικὴ Ψυχὴ* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας*, *Εὐέλπιδας* καὶ *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας*·—ὁ *Ρωμαῖος Κικέρων* μὲ τὴν *Βίγλαν*, *Κεντρί*, *Ἀμαρυλλίδα* καὶ *Χιακὴν Μαργαρίταν*·—ὁ *Νυκτοκόραξ* μὲ τὴν *Πικραμένην Καρδοῦλαν*, *Σοφὸν Πιττακόν*, *Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν*, *Δρόσον τῆς Ἐρήμου* καὶ *Σκληρὸν Βράχον*·—ἡ *Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου* μὲ τὴν *Θερινὴν Βροχήν*, *Ἄγγελον Αὐγερινὸν* καὶ *Κωπηλάτιδα Κύθνου*·—ὁ *Κουασιμόδος* μὲ τὸ *Κῦμα τοῦ Δουνάβεως*, *Τραγιάσκαν*, *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ*, *Αὔραν τῆς Κερκύρας* καὶ *Πρίγκιπα τῆς Μαγνησίας*·— τὸ *Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου* μὲ τὴν *Ζουλέϊκαν*, *Λοξίαν*, *Σκληρὸν Βράχον* *Φουγάρο τῆς Εὐγενίας* καὶ *Χιωτοπούλαν* (μὲ τὰ ὀνόματά των, ἂν θέλουν·)

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Ποιμενίδα τοῦ Παναχαϊκοῦ* (ποῦ εἶχε νά μου γράψῃ τόσον καιρόν·) *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν σου μὲ τὸ *Ἄνθος τοῦ Μαΐου*· οἱ ἐνθουσιασμοί σου δικαιότατοι· ἀλλὰ δὲν ἀμφιβάλω ὅτι κ' ἐκεῖνο θὰ εἶνε ἐνθουσιασμένον μαζί σου·) *Ναυτόπαιδα* (τί ὡραῖον τὸ ποιηματάκι·) *Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας*, *Βασιλέα τοῦ Κατέργου* (ἔτσι νὰ εἶσαι πάντα χαρούμενος κ' εὐχαριστημένος μὲ ὅλον τὸν κόσμον, ἐκτὸς μὲ τὸ σκυλάκι σου, τὸ ὁποῖον γαυγίζει ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἔχεις ὅλῳ παράπονα...) *Νεαρὰν Ὕπαρξιν*, *Κρητικὸν Κάστανον* (τὸ ὁποῖον κατενθουσιάσθη μὲ τὸ βραβευμένον διήγημα τοῦ *Λασκαράτου*· τὴν συνδρομήν σου εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς κάλλιστα διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς· δέν τα εἴπαμεν;) *Πλάτωνα Μουρτζόπουλον*, *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας*, *Μολὼν Λαβέ*, *Ἀμετάβλητον Καρδίαν*, *Λευκὸν Κρῖνον*, *Παντελῆν Τραπεζοῦν-*

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

— Μόνοι, ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν ἢ θὰ ἀνανεώσουν τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1902 μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου τὸ βραδύτερον, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ΚΛΗΡΩΣΙΝ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ τῆς Διαπλάσεως, συμφώνως πρὸς τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὸ 45ον φυλλάδιον σελ. 360 καὶ 364.

— Ὁ Ἔκτακτος Διαγωνισμὸς ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ, εἰς τὸν ὁποῖον ἤρχισαν ἤδη πολλοὶ νὰ λαμβάνουν μέρος, λήγει τὴν 31 Ἰανουαρίου 1902, συμφώνως πρὸς τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὸ 46ον φυλλάδιον σελ. 368.

τιον (διὰ νὰ μὴ ἔχῃς παράπονον, σοῦ τὰ ἔστειλα ἐκ δευτέρου, διότι βεβαίως τὴν πρώτην φορὰν ἐχάθησαν· μοῦ ἤρεσεν ἡ ἰδέα σου νὰ τυπώσῃς τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τὸ χαρτί ποὺ μου γράφεις.) *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* (ναί, τὰς λαμβάνω τακτικὰ· εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Μεσοποταμίτισσαν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν σου ἐπιστολήν· αἱ λύσεις σου δεκταί· ὅσον διὰ τὸ ξεσπάθωμα, ἐλπίζω ὅτι φέτος κάτι θὰ κατορθώσῃς· ἄλλως τε μὴ λησμονῆς ὅτι εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς· Ἀγγελία· καὶ ἄλλοῦ, ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν·) *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* (τὴς ἔλαβα, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἶνε ἔργα σου γνήσια, χωρὶς βοήθειαν κανενός·) *Ἀνέλπιστον Χαρὰν* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ ἀναμένω·) *Α. Κ. Σαντικτζόγλου* ([Ε] διὰ τὸ εὐχάριστον τῆς ἐπιστολῆς· βεβαίως ἐδέχθην τὰς λύσεις σου, καὶ χαίρω ὅτι καὶ ἀπὸ τὴν Ἀττάλειαν ἀρχίσατε νὰ λαμβάνετε μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς·) *Κρόταλον* ([ΕΕ] διὰ τὴν πεζὴν καθὼς καὶ διὰ τὴν ἔμμετρον περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς·) *Βασιλέα τῶν Ναυτῶν* ([ΕΕΕ] μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σου, τὰ δύο νέα ποιήματα, τὴν συνέχειαν τῆς μεταφράσεως καὶ πᾶν ὅ,τι μοῦ ἔστειλες· λυποῦμαι μόνον ποὺ δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ κάμω ἰδιαιτέρως λόγον δι' ἕν ἕκαστον· χαίρω διὰ τὰς πρόδους τοῦ ξεσπαθώματος·) *Ἑλληνικὴν Τυρ.* (Ἔλαβα·) *Νυκτοκόραξα* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Κλεισεῖαν Καρδίαν*, *Λιμενάρχην Καρδίαν* (ὅλα σου ἀναπαράγονται· ἐλλείψεις σου συνεχεῖς·) *Ἡδεμόνα* (ἐὰν ἀναγνωρίσῃς Μάνον ἐξ ὀνόματος δὲν θὰ ἐνοχλοῦσα καὶ ἐγὼ περαιτέρω νὰ σοῦ στείλω·) *Χαμένην Εὐτυχίαν*, *Ἀφρόν Θρόμβον* (εἶπα, ὅτι δὲν λέγω εἰς ἀνανεώσεις κείμενα χρέωστεῖ τετράδια, ἀλλὰ μόνον πόσα θὰ ἀγοράσῃς·) *Μαργαρίταν* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὰς λαμπρὰς διαθέσεις καὶ ἀναμένω·) *Τόπι* (ὡραῖον τὸ παρκμύθι σου, ἀλλὰ ποτὲ δὲν δημοσιεύω ἔργα ἄλλων, ἐκτὸς τῶν συνεργατῶν μου·) *Βίκτωρα τὸν Μαῦρον* (σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τοῦ θείου σου· σήμερον ἐκλέγω ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου·) *Παρήγορον Ἄγγελον* (ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ ξαναστείλῃς, διότι τὴν πρώτην φορὰν δὲν ἦτο τόσον εὔκολον νὰ βραβευθῇς· τί λέγει καὶ ἡ παροιμία; ὁ ἐπιμένων νικᾷ·) *Ἀγριολόβλογον Ἄνδρου* (ἔστειλα· ἔχει καλῶς·) *Μελαγχροινὴν τῆς Ἄνδρου*, *Ἐλπίδα Κόσμου* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ δι' ὅλα καὶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχῃ καὶ συνέχειαν·) *Ἑσπεράντην* (σὲ παραπέμπω εἰς τὸν Ὁδηγόν· ἐκεῖ βλέπεις τί εἰμποροῦν νὰ δημοσιεύσουν οἱ συνδρομηταί μου — δηλαδὴ ὄχι ποιήματα·) *Λιακὸν Οὐρανὸν* (οἱ μὴ ὧν ζητεῖς ἀνταλλαγὴν ἢ εἶνε κατηργημένα ψευδώνυμα ἢ δὲν ἀνταλλάσσουν· ὥστε στεῖλε μοῦ ἄλλας προτάσεις, ποὺ νὰ εἶνε ἀποτελεσματικώτεραι·) *Μαργαριτοφόρον* (ἔχει καλῶς·) *Ἐξόριστον Ναπολέοντα* (περιμένω λοιπὸν νὰ μοῦ γράψῃς ἐκτενῶς·) *Κωπηλάτιδα Κύθου* (θὰ τὸ λάβω ὑπ' ὄψει μου·) *Συντεφώδη Ἡμέραν*, *Λεπτὴν Δὲ Μιμόν*, *Γεώργιον Πολιτὴν* (τὸ ψευδώνυμον δὲν εἶνε ἐλεύθερον·) *Ζωηρὰν Φλόγα*, *Κόρην τοῦ Στρυμῶνος* (ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας σου·) *Μικρὰν Ἀμαζόνα*, *Χιονόσκεπῆ Δίρφην* (ἔχει καλῶς·) *Ὑπερηφάνον Ἵππεα*, *Δίσκον τοῦ Ἡλίου* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Βιγλαν*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* ([ΕΕ] ἰδοὺ λοιπὸν κ' ἐγὼ τὰ τελευταῖα εὐτύμια τοῦ ἔτους·) *Πτερόπουδα Ἑρμῆν* (τὰ Εὐτύμια δὲν στέλλονται· γράφονται μόνον καὶ μετροῦνται·) *Μελιχρὰν Ἀκτῖνα*, *Ὑψιπέτην Λέτον* (ἔστειλα·) *Κόκκινο Καπελάκι* (ἔστειλα· ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς ἔχει ψευδώνυμον, ἀλλὰ βέβαια δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ τὸ εἴπω·) *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς* (πῶς πάει ὁ χορός;) *Μαρίαν Θ. Μηταράκη* (ἔστειλα· εὐχὲ διὰ τὰς λύσεις, περιμένω καὶ ἄλλας·) *Λευκὴν Ἀκακίαν*, *Καίτην Λαριτάτου* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας· ἤθελα νὰ μου ἔγραφες συχνότερα·) *Ἀζιμέα* (ἄχι δά! πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἀπορριφθῇ σὺ ποτὲ δὲν στέλλεις ξένα δι' ἰδικά σου), *Μικρὰν Βεδουίναν* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· χαιρετίσματα καὶ εἰς τὴν φίλην σου.) *Ἀρχικαλαμπουρίστην, κ.λπ. κ.λπ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *15 Δεκεμβρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Φεβρουαρίου

Ὁ χάρτ... λύσεις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσον νὰ γράψετε τὰς λύσεις σας οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακίδιον, ὃν ἰκανὸν νὰ κρύψῃ αὐτὸ καὶ τιμᾶται ...

558. Κεξιγραφία.

Τὸ κρατῶν εἶνε ὄνομα γνωρίμου μας πλανήτου· τὸ δεύτερον μου σημαίνει δωρικῶς· ἐὰν προσθέσῃς εἰς αὐτὰ ἓν γράμμα τοῦ ἄλφα βήτου, Προσβάλλει μέγας, ἰσχυρὸς καὶ μυθολογικός.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Ἀεροπ.

559. Συλλαβόγριφος

Ἕνα σύνδεσμον μὲ ζῷον
Τεχνικὰ ἐὰν συνδέσῃς.
Κάτι ὡραῖον καὶ εὐῶδες
Παρευθὺς θὰ ἀποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Ναπολέοντος

560. Μεταγραμματισμός

Βγάλε ψῖ καὶ βάλε σῖ,
Καὶ θὰ ἴδῃς, ἀπὸ πουλὶ
Ἀνημέρου φύσεως,
Εἶδος τι ποιήσεως.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μπενξεδένιο Μπουκετάκι.

561. Κεκρυμμένον καὶ ἀνεστραμμένον Κυβόλεξον.

1. — Οἱ ἀσκούμενοι κρατύνουσι τὰ μέλη
2. — Ὁ προφήτης Ἠλίας ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανόν.
3. — Οὐ φονεύσῃς, λέγει ἡ ἐντολή.

Ἐστάλη ὑπὸ Θησέως Α. Πενδίου.

562. Πυραμίς.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀθηναῖον στρατηγόν.

```
        +
  *     +     *      = Ἀριθμητικόν.
 **     +    **      = Θεά.
***     +   ****     = Μυθολόγος.
****    +  *****     = Ἀρχαία πόλις.
```

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀφροδίτης Καναλλίδου

563. Ἐρώτησις φιλολογική.

Ποῖος ἦτο ὁ πρῶτος ἐπονομάσας ἑαυτὸν *φιλόσοφον*, ἐν ᾧ οἱ πρὸ αὐτοῦ τοιοῦτοι προτηγορεύοντο σοφοί;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσηγέτου Ἀπόλλωνος

564. Φύρδην Μίγδην.

Δοβρὰς νὲ ἀνίγω, ρὰ χέριβε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σπαρτιάτιδος Χελιδονίδος

565. Διπλοῦν Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τοσαῦται λέξεις. Ἐκ τούτων, τῇ προσθήκῃ ἄλλου γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι πάλιν λέξεις

τοῦς, νέος, ὁμάς, αὐλός, φοιά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὡραίας Ἐπειράνθου

566. Μεσόστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι πτηνὸν ᾠδικόν:

1, Ποταμὸς τῆς Γαλλίας. — 2, Πτηνόν. — 3 Ἀγγεῖον — 4, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. — 5, Κράτος Εὐρωπαϊκόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθοῦς τοῦ Ζαπείου

567. Φωνηεντόλιπον

π- γσ- χμν- κ- π- μρτ- κλκρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι.

Γρῖφος

Μ ὁ πρὸς,

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Ζορζάκου

τέλος τοῦ τῶν ἀγγωστέρου.

Ἀπὸ τοῦ κροσσεχοῦς φυλλάδιου ἀρχεται γίνεται Δίαγω...

ΛΥΣΕΙΣ

Αἱ ἀριθμητικαὶ λύσεις τοῦ φύλλου 42

436. Ἀστεκός, Ἀστεῖος (Ὡς). — **440.** Πλοῖον, πάτος. — **447.** Τρόπε, ...ρία. —

448. ΦΑΛΑΙΝΑ **449.**

```
Α Δ Δ Ρ          ΜΑΡΩ
ΑΔΡΙΟΝ           ΑΜΩΣ
Α Ρ Ω Μ          ΡΩΜΗ
ΙΔΙΟΤΗΣ          ΩΣΗΕ
Ν Ο Η Μ
ΑΡΝΗΣΙΣ
```

450. — **452.** 1, Ἡ Δρέπανον τῆς Σικελίας. — 2, Πέτρα Ἀλ... (Ἀ...λη). — 3, Ἡ Καππαδοκία (κ... — **455.** Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ γ... σχηματίζονται αἱ λέξεις: πυξίς, Παῖοί, ἀξία, λῆξις, ὄξος. — **454** — **457.** 1, Ὥρα, ὥρα, ἄρα, ἄλλα, ἄλας, ἄλλος, ἔλος, μέλος, μῶλος, πῶλος, πόλος, πόλις. — 2, Ἥλις, πόλος, πόρος, κόρος, κόκκος, κρόκος, κρότος, κράτος. — 3, Γράμμα, κράμα, κάμα, κόμμα, ὄμμα, ὅλα, ὅσα, ἴσα, ἴσας, Ἴσις, Ἶρις, ἔρις, ἕξις, Λέξις. — 4, Λέξις λῆξις, ῥῆξις, ῥῆμις, ῥύσις, φύσις, φάσις, φράσις. — **458.** Ἰστέ. — **459** ΚΡΙΣΣΑ, ΑΙΟΛΙΣ (ΚΑτω, ΡΙα, ΙΟρδάνης, ΣΛαῦος, ΣΙναι, ΑΣτρος). ΝΟΥΒΙΑ, ΑΝΔΡΟΣ (ΝΑῦς, ΟΝος, ΥΔρα, ΒΡόον, ΙΟύδας, ΑΣτακός). ΚΑΝΑ, ΡΙΟΝ (ΚΡίσσα, ΑΙολίς, ΝΟυβία, ΑΝδρος) — **460.** Φίλει ὡς μισῇ καὶ μίσει ὡς φιλήσῃ.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

Παρακαλῶ τὴν *Ναυτοπόδαν τῆς Ἀνδρου* νὰ μοι ἀπαντήσῃ, ἐὰν εὐκρατῆται, ποῦ ταξειδεύει τώρα, ἀφοῦ ὁ χειμὼν τὴ ἐμποδίζει τὰ βραδυνὰ ταξειδάκια τοῦ «Ἀμαλθείου Ὠκεανοῦ». — *Χρυσόπτερος Ἀλκυών.* (Α—34)

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΟΓΔΟΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901